

CORNELIU Z. CODREANU

ÎNSEMNĂRI

EDITURA PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

1963

[Handwritten scribbles and marks are visible at the bottom of the page.]

CORNELIU Z. CODREANU

ÎNSEMNĂRI

CU PRILEJUL ÎMPLEINIRII
A DOUAZECI ȘI CINCI DE ANI
DE LA ASASINAREA LUI

EDITURA PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

1963

KIPURA CINTU
1500 LAMBTON AVE
WINDSOR, ONT., CANADA

CORNELIU Z. CODREANU

ÎNSEMINĂRI

EDITURA TĂMĂIUTUL STRĂMOȘESC

1983

CUVANT ÎNAINTE

De cântul preocupărilor noastre de a strânge și publica scrierile și gândurile
Căpitanului nostru, Corneliu Zelea Codreanu, facem și acum
pentru prima dată compilația

ÎNCHINARE AMINTIRII CĂPITANULUI NOSTRU CORNELIU ZELEA CODREANU CU PRILEJUL ÎMPLEINIRII A DOUĂZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA ASASINAREA LUI

Le-am intitulat "ÎNSEMINĂRI" pentru că acesta este un act de însemnare, publicat în
"PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC" la 25 de ani de
la fondarea MIȘCĂRII "FĂCĂTORII FRÂNTE".
Sub acest titlu, pe 10 noiembrie 1933, în
prigoanei lui Carol II, 1938-1940. Este o copie dintr-o exemplare și amare
unul care a fost copiat la comandă de comandantul curții marșale legionare,
Victor Drăganușcaș, în scopul prezentei înregistrări în dosarul
născut.

istoricului acestui document îl găsim în paginile ce vorbesc imediat asupra
prezentării și care a fost publicat sub titlul "Nostre de lămurire la
paginile înșirite ale Căpitanului". În aceleași zile comemorative
de "Pământului Strămoșesc", în 1982.
Astăzi "Nostre de lămurire..." serie: "Noi n'am văzut niciodată cartea
autografă al Căpitanului și deci ne simțim încă acest lucru. Adeseori frații
se afla și în original"

Sigur este că aceste "ÎNSEMINĂRI" n'au avut niciodată dat de călucăr la copii
de pe cartea original. Ele n'au avut nici un lucru pe cartea

Acest cartea l-am avut în mână. Fără nici o discuție cu CĂPITANUL, cu
autorul, cu Moja și alții și cu puterea și cu atâta vreme n'a văzut altele decât
publice Căpitanul Memoriile, sau o carte de doctrină legionară.

Scrierile în momente foarte dificile pentru Mișcarea Legionară care și pentru
Căpitanul personal-are arădat de unii politici și de alții și care din ca
a multiple importanță istorică și caracterul de unii unii și
istoricilor, care nu se citesc nici când căpitanul este în viață și nici după
înșirările de a pune pe lângă scrierile și gândurile în totalitate
într-un moment de organizare și dezvoltare și pe care nu l'am văzut până
astăzi. Dacă Căpitanul e în viață e puțin și puțin și puțin și puțin și puțin
bun. În cartea de "Pământului Strămoșesc" Partea din aceste înșirări în
titlul "Scrisori către Mișcarea Legionară, începând de la 8 Noiembrie
1928" nu s'a făcut nici un lucru și nici cartea "Pământului Strămoșesc".

CUVÂNT ÎNAINTE

În cadrul preocupărilor noastre de a strânge și publica scrisul și gândurile Căpitanului nostru, Corneliu Zelea Codreanu, facem să apară, acum pentru prima dată complete, notele ce urmează.

Le-am intitulat "ÎNSEMNĂRI", așa cum incomplete le-am publicat în "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC", număr comemorativ de 25 de ani de la fundarea MIȘCĂRII LEGIONARE, deși în manuscrisul ce avem la îndemână și pe care îl folosim, sunt intitulate "ADEVĂRURI FRÂNTE". Sub acest titlu, pe foi bătute la mașină, au circulat în țară în timpul prigoanei lui Carol II, 1938—1940. Unul din aceste exemplare și anume unul care a fost copiat la mașină de comandantul ajutor, martir legionar, Victor Dragomirescu, îl avem printr'o fericită întâmplare în posesia noastră.

Istoricul acestui document îl găsiți în paginile ce urmează imediat acestei prezentări și care a fost publicat sub titlul "Notă de lămurire la paginile inedite ale Căpitanului", în același număr comemorativ al "Pământului Strămoșesc", în 1952.

Autorul "Notei de lămurire..." scrie: "Noi n'am văzut niciodată caetul autograf al Căpitanului și deci nu știm dacă acest titlu (Adevăruri Frânțe) se afla și în original".

Sigur este că aceste "Însemnări" n'au avut titlul dat de cel ce le-a copiat de pe caetul original. Ele n'au avut nici un titlu, pe caet.

Acest caet l-am avut în mână, l-am cetit și discutat cu CĂPITANUL, cu autorul, cu Moța și alții și așa putea spune că atunci s'a născut ideea să-și publice Căpitanul Memoriile, sau o carte de doctrină legionară.

Scrise în momente foarte tragice pentru Mișcarea Legionară cât și pentru Căpitan personal-era urmărit de toată poliția să fie prins și ucis-ele au o multiplă importanță istorică: zugrăvesc caracterul de munte masiv al autorului, care nu se clatină nici când vin cataclisme peste el; sunt primele încercări de a pune pe hârtie gânduri care îl frământau în toiul luptei sau în momente de organizare și educare și pe care nu avusese timp până atunci s'o facă. Căpitanul a folosit o parte din ele, dându-le altă redactare, în cartea sa "Pentru Legionari". Partea din aceste Însemnări cu titlul "Scurt istoric al Mișcării Legionare, începând de la 8 Noembrie 1929" ne-a făcut să-l rugăm să-și scrie cartea: "Pentru Legionari".

De aici grija noastră ca aceste Însemnări să fie cele reale, așa cum au fost scrise de Căpitan.

Anumite concepții sau credințe s'ar putea să pară că pot umbri valoarea generală a scrisului Căpitanului. Trebuie să ținem seama de personalitatea uriașă a autorului acestor Însemnări.

Micile disonanțe față de înalta sa concepție spirituală și politică, ce ni s'ar părea nouă umbre, nu fac decât să scoată și mai mult în relief personalitatea sa luminoasă, asemeni unui munte bătut de soare.

Insist asupra ideii că scrisul Căpitanului și al celorlalți șefi legionari nu trebuie și nu poate fi censurat, ciopârțit sau modificat după vrerea fiecăruia, care ar avea posibilitatea să le publice. Să considerăm o datorie a respecta autenticitatea gândurilor lui și ale celor ce nu mai sunt printre noi.

Să nu permitem ca orice neisprăvit să censureze scrisul celui ce a creat cea mai formidabilă doctrină politică a erei noastre.

N'am cuvinte destule să înfierez profanarea pe care impostorul care s'a strecurat la conducerea Mișcării, după asasinarea Căpitanului, a făcut-o censurând și eliminând părți din scrierile acestuia pe care nu le înțelegea sau care nu-i conveneau.

Avem atâtea exemple triste de ciopârțire și eliminare din operele Căpitanului. În Cartea "Pentru Legionari", cel însărcinat cu tipărirea a scos pasagii care se refereau la persoane pe care el nu le agreea. Istoria s'a repetat în edițiile italiană și germană ale acestei cărți. "Însemnările de la Jilava" au suferit cel mai mult maltratarea acestor inși străini de spiritul legionar.

Publicând aceste "Însemnări din 1934" ale Căpitanului, punem bazele EDITURII "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC".

Această editură își propune, în primul rând să controleze și să tipărească sau să retipărească scrisul lui Corneliu Zelea Codreanu așa cum a fost conceput de autor, fără modificări sau eliminări.

Se vor tipări în această editură, urmărindu-se aceeași linie ca în scrisul Căpitanului, lucrările fruntașilor și doctrinarilor legionari, memoriile legionare, cum și comentarii și documente străine în legătură cu Mișcarea Legionară. Țelul principal este creierea unei ARHIVE care să pună la îndemână cercetătorilor posibilitatea de a cunoaște în adevărata lumină MIȘCAREA LEGIONARĂ ROMÂNĂ, cu numele ei inițial "LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL".

20 Iulie 1963

Ilie GĂRNEAȚĂ

NOTĂ DE LĂMURIRE LA PAGINILE INEDITE ALE CĂPITANULUI

Frații de cruce din comandamentul organizației lor dela București au strâns cu pietate tot ce-au considerat ei mai de preț din "mărturiile" Mișcării Legionare și mai amenințat de devastare în ultima prigoană promovată de oamenii politici din România și le-au trimis în Italia, în anii 1940—1943.

Au ajuns astfel în mâinile celor ce se găseau liberi la Roma: o copie de pe jurnalul Căpitanului, dela sfârșitul iernii și începutul primăverii lui 1934; o copie de pe Memoriile dela Jilava și Doftana, scrise între 19 Aprilie — 19 Iunie 1938; unicul exemplar al unei publicații clandestine redactată de legionarii condamnați la Aiud; o copie fotografică a unei publicații similare alcătuită de frații de cruce închiși la Jilava; un album în creion cu scene originale din viața legionarelor încarcerate la Mislea; etc.

Tot atunci s'a primit în Italia și un pumn de pământ adunat de prin diferite părți ale Țării pe unde au fost martirizați legionarii precum și de sub lespeda care a acoperit la Jilava trupul Căpitanului, al Nicadorilor și Decemvirilor. În Italia s'a mai păstrat și corespondența dintre Căpitan și Cuibul Dacia înființat la Roma în Septembrie 1937.

Memoriile Jilava-Doftana au apărut întâia oară în traducere italiană cu titlul C. Z. CODREANU, *Memorie Inedite*, ca anexă la volumul lui EMINARDO SAL-LEO*), *Mussolini e Codreanu*, Palermo 1942. Tot în italienește fuseseră traduse, ceva mai înainte, cartea Căpitanului *Pentru Legionari și Testamentul* lui I Moța. Câteși trele aceste publicații au fost prezentate Papei în 1943, iar cineva dintre legionarii dela Roma a fost primit apoi în audiență se șeful ordinului religios al Dominicanilor, Padre CORDOVANI, care acoperea și însărcinarea de "Padre Maestro dei Sacri Palazzi Apostolici" fiind "teologul Papei" și deci indicat să citească publicațiile noastre. Testamentul lui Moța și Memoriile Căpitanului au provocat o profundă impresie și o foarte favorabilă opiniune despre Mișcarea Legionară în cercurile Vaticanului.

Însemnările din 1934 se publică acum pentru prima dată. În vremea prigoanei estherice a lui Carol-Călinescu au circulat în copii manuscrise având ca titlu *Adevăruri frânte*. Una din aceste copii a aparținut martirului legionar Victor Dragomirescu. Este tocmai aceea care a fost trimisă la Roma.

Noi n'am văzut niciodată caetul autograf al Căpitanului și deci nu știm dacă acel titlu se afla și în original. Însă i se potrivește, pentru că multe din reflecțiile politice, morale și naționale, cuprinse în jurnal, au valoare de înalte adevăruri. N'au fost

scrise pentru a fi publicate. Totuși valoarea lor literară e aproape egală cu aceea a paginilor de mai târziu din *Pentru Legionari*. Întâlnim și aici multe rânduri profetice de îndreptar legionar și de admonestare pentru ceea ce nu trebuia să se întâmple și care din nenorocire s'a întâmplat.

În ziua de 8 Decembrie 1933, guvernul Duca luase hotărârea să desființeze Garda de Fier. A doua zi după apariția decretului au și început perchezițiile și arestările. Persecuția exasperase lumea legionară. Nu era prima și nici pornită din interese naționale, ci ordonată de forțele oculte internaționale. Trei legionari, Nicadorii, și-au asumat jertfa întregii lor libertăți și vieți, pedepsindu-l pe autorul direct al injustei dizolvări.

Dacă poliția ar fi dat în acele zile de urma Căpitanului l-ar fi asasinat; dar de el știa numai Silaghi, Furdui și Colonelul Zăvoianu. Imensa majoritate a legionarilor se găsea arestată la Jilava și în alte închisori din țară. Sterie Ciumetti, bănuț de poliție că ar ști unde se afla Căpitanul și că n'ar fi vrut să destăinuiească locul, a fost ucis. Colonelul Zăvoianu, utilizând toate legăturile ce le avea, îl informa de două ori pe zi de mersul prigoanei, iar Marți 20 Februarie veni cu informația că Guvernul n'a renunțat la ideea de a-l suprima pe Căpitan și cu sugestia că acesta ar fi bine să plece în străinătate. Căpitanul scrie la aceeași dată în caetul său: "*Este mult mai bine pentru Mișcare să mor în țară, decât să trăiesc în străinătate*". — Aceeași concepție îl va stăpâni și în 1938. Pe de altă parte el avea intuiția că dacă toate ordinele lui vor fi respectate de cei care conduceau Mișcarea liberă în timpul cât el se găsea la pușcărie, iar frunțașii prin lagăre, Călăul, oricât de dement, n'ar fi obținut pretextele necesare pentru a justifica infamul asasinat.

Dar . . . !

La 10 Martie un legionar oarecare dornic de "a se mișca", "de a acționa" a dat drumul unui manifest contra guvernului, amestecând în el numele Căpitanului și al Gărzii. Cei care, după atâtea acte neroade consumate pe seama Mișcării, încă mai nutresc admirație pentru asemenea isprăvi, să reflecteze la cele scrise de Căpitan în jurnalul său de la acea dată! Și mai cu seamă să ia aminte la învățămintele pe care Căpitanul le-a desprins din evenimentele petrecute în Austria în luna Februarie 1934: "*Un șef de organizație politică nu trebuie să-și ridice oamenii în contra autorității statului . . . de oarece în imensa majoritate a cazurilor puterea incomparabilă a statului învinge.*"

Și totuși . . . Legiunea a trăit rușinea zilelor dela 18—21 Ianuarie 1941! Surprinzătoare ne apare *teoria alianțelor politice* pe care Căpitanul o schițează în Însemnările sale și care vădesc înalta înțelepciune și maturitate a gândirii sale politice. Pentru completa ei înțelegere din partea legionarilor mai tineri socotesc util să adaug o scurtă lămurire a împrejurărilor de fapt.

Guvernarea lui Averescu, în care Țara a pus, la vremea ei, multe speranțe, se terminase cu un răsunător eșec. Octavian Goga, naționalist dinamic, a sugerat Mareșalului că numai o infuziune de elan tineresc ar mai redresa partidul Poporului. Goga a și făcut tatonări în acest sens pe lângă Căpitan. Notele consemnate în caet sub data de Sâmbătă, 3 Martie 1934, se referă la o eventuală fuziune Garda-Goga. Ideia îl cucerise pe Averescu și pe câțiva dintre consilierii săi mai versați în combinații politice. Dar Căpitanul, cum rezultă și din notele sale teoretice, era pre-

ocupat de *unitatea* organizației sale politice, privea înainte de departe lucrurile și vedea clar, în timp ce averescanii erau presați de un interes imediat și contingent. Aceștia și-au închipuit deci că, dacă nu pot îngloba Garda, s'ar putea cel puțin înfrupta cu un fragment din ea și s'au pus să fleteze orgoliul lui Stelescu. Trădarea acestuia își are aici isvorul ei extern. Cel intern susura mai de mult în firea sa ambițioasă. Cât timp a trăit Căpitanul nicio ambiție și nicio trădare n'a putut, și nici n'ar fi putut, să sfârșime *unitatea* Mișcării.

Dar după asasinarea lui, cu pretexte oferite de această ambiție, . . . numai brațul Arhanghelului ne mai poate aduna în acea *unitate* care a făcut pe vremuri fala Legiunii!

Să repetăm deci, alături de Căpitan, invocarea pe care el o face la sfârșitul însemnării din 11 Februarie 1934:

"Primește-ne Doamne, în brațele Tale, pe cei ce ne — am pierdut orice sprijin material pe valurile lumii; leagă rănila noastre și *redă-ne puțința de a ne întoarce în luptă*".

Redă-ne unitatea!

C. F.

* Numele adevărat al traducătorului este LEONARDO SALEMI. Prietenul nostru făcea parte pe atunci din conducerea unui institut de cultură italiană din România și ar fi riscat expulzarea dacă ar fi semnat cu numele său real.

Duminică, 11 Februarie 1934

Sunt puține ocaziile în viața unui om în care el își poate da seama cât este de mic, cât este de slab.

Când pe valorile amenințătoare ale vieții niciun țărnamântuitor nu se arată, când soarele își răpește orice punct de sprijin în lume, sufletul tulburat își găsește echilibrul și liniștea sprijinindu-se pe Cer.

Acolo e Dumnezeu nostru în ale cărui brațe, toți cei ce cred, își vor găsi deapaururi siguranța.

Din aceste brațe se vor reîntoarce în luptă cei răniți, cu rănilor legate și cu moralul refăcut. Și cine se va reîntoarce cu binecuvântarea acestor brațe, nu va fi învins niciodată.

Primește-ne Doamne, în brațele Tale, cei ce ne-am pierdut orice sprijin material pe valorile lumii, leagă rănilor noastre și redă-ne puțința de a ne reîntoarce în luptă!

Luni, 12 Februarie 1934

Sunt informat că pe sălile facultăților, prin cămine, pe stradă, studenții români-creștini sunt urmăriți pas cu pas de colegi de ai lor, toți studenții "români-creștini" care au intrat în serviciile Siguranței și ale Poliției și pentru bani își vând camarazii.

Operă de vânzare și de trădare care a înfiorat în toate timpurile sufletul omenesc!

Ceea ce este însă și mai grav, stă în faptul că acești vânzători de camarazi sunt de un curaj și de o obrăznicie nemaipomenită.

În toate timpurile vânzătorii, agenții trădării și-au dat seama de situația lor infamă și au stat ascunși. S'au ferit de ochii lumii.

Au fost trădați, dar *niciodată* trădătorul n'a cutezat, nu numai să-și ridice îndrăzneala, dar nici măcar să se ridice la lumină.

Ei bine, astăzi este ceva înspăimântător de dureros: vânzătorii inundă sălile de cursuri, căminele și străzile fără sfială, cu pieptul sus, afirmându-și opera de trădători, susținând-o chiar. Trădătorii amenință, devin chiar agresivi. Se apropie de diferitele grupuri de vorbitori, cu urechea gata de a prinde vreun cuvânt pentru a merge îndată să-și vândă colegul, camaradul de luptă, de suferință, de copilărie.

Studentul F. din anul IV, după ce a fost urmărit pe săli, și la bibliotecă de un "student român-creștin", ieșind pe stradă a fost pur și simplu apucat de braț, de colegul său student la drept și agent, declarat arestat și condus în modul acesta forțat până la prefectura poliției...

Foștii trădători dela 1916 stăpânesc direct sau indirect destinele poporului românesc.

În tendința lor de a se menține, ei nu se pot baza decât pe trădători. De aceea *caută* trădători și *crează* trădători.

Iată în ce constă "opera de educație a tineretului", "opera de redresare morală a țării", "opera de întărire a națiunii române" ... Ce fac studenții ceilalți?

Ar putea să facă multe. Dar ... pentru moment nu fac nimic. Pare că trăiesc sub teroarea acestor agenți.

Trăim cu toții sub zodia trădătorilor. Zodia lor însă va apune! Vom face noi să apună!

Până atunci însă studențimea se desonorează.

O națiune nobilă s'ar simți desonorată dacă un *singur moment* ar tolera o situație asemănătoare.

VÂNZAREA

Sufletul dumnezeesc al Mântuitorului Isus Cristos, de acolo de sus, de sigur își aduce aminte de timpul petrecut pe pământ, ca om, printre oameni. Multe din aceste amintiri sunt dureroase.

Cea mai dureroasă amintire nu este însă nici amintirea palmelor pe care le-a primit dela Ana și Caiafa, nici aceea a mulțimii nebune de mânie care striga: răstignește-L; nici chiar aceea a răstignirii însăși, cu nenumăratele dureri ale oaselor străpunse de cuie.

Niciuna din aceste amintiri dureroase nu este însă ca aceea care îi sângerează neconținut inima: *amintirea vânzării*.

Nu L-a durut atât că mii de oameni au strigat "răstignește-L", pe cât L-a durut faptul că unul din cei doisprezece pe care i-a crescut la sânul Lui, pe care i-a iubit nemărginit, L-a vândut.

Acesta este punctul culminant al marilor dureri ale Mântuitorului.

De aceea, oridecâteori vede vreo "vânzare", "trădare" pe pământ, fața Lui se întristează nemărginit și inima Lui sângerează de durere. Fața Lui se întoarce cu oroare dela trădător.

Și de unde își întoarce Domnul fața, de acolo începe pustiul, blestemul și moartea.

De aceea de multe ori prin sate sau orașe se observă case pustii, bătute parcă de blesteme și cercetate de duhuri necurate; sunt casele trădătorilor sau ale copiilor lor, dela care s'a întors însângerată inima lui Cristos ...

Mă gândesc: alegerile politice constituiesc primul pas în opera de gospodărire a Țării.

Ziua aceea care ar trebui să înceapă cu rugăciuni populare nu este în realitate decât o zi a "vânzării" — o zi a *trădării colective*.

În această zi sunt mii de oameni care se vând, își vând Țara cui dă mai mult. Unii se vând pentru un singur chilogram de vin.

Când primul pas în conducerea unui stat începe cu vânzarea de pe deasupra căreia și-a retras Dumnezeu Bindecuvântarea, cine se mai întrebă: de ce nu crește iarba pe câmpii, de ce nu crește grâul, de ce gospodăriile sunt ruinate și Țara o paragină!

Marti, 13 Februarie 1934

Ziarele aduc știrea unor mari turburări la Viena și în întreaga Austrie. Cum s'a ajuns aici?

Conflictul cu consecințele de amploare internațională era între guvernul Dolfuss sprijinit pe Heimwehr-ul prințului Starhenberg și între Național-Socialiști. Heimwehr-ul prinde legături cu Italia, devenind în formă fascist.

Probabil sub impulsul și sub sugestia Romei, Heimwehr-ul încearcă să câștige din conflictul guvernului cu Național-Socialiștii, dând o lovitură de stat și instaurând dictatura fascistă.

În Tirol și Austria de Jos trupele acestui Heimwehr ocupă pur și simplu instituțiunile cerând o "conlucrare" cu guvernul, pentru a putea asigura mai bine liniștea în contra Național-Socialiștilor. Dolfuss are o atitudine foarte curioasă! În timp ce o parte din Țară este ocupată de Heimwehr, el găsește ca cel mai meritoriu lucru să plece în vizită diplomatică, de trei zile, la Budapesta. Probabil era înțeles cu Starhenberg ca să-i înlesnească acestuia lovitura de stat.

Ce fac celelalte forțe politice din Austria și anume: Național-Socialismul și Social-Democrația?

Social-Democrația, reprezentând politica iudaică, văzându-se amenințată nu de Național-Socialism împotriva căruia luptase până acum, ci de fascismul Heimwehr-ului (pe care îl socotea "bun" numai întrucât acesta putea fi întrebuițat ca un "tampon" împotriva Național-Socialismului), a încercat să iasă din această situație penibilă.

În adevăr o situație mai grea nu se putea: la dreapta urs, la stânga lup. Încotro o apuci?

Măsuri pentru pregătirea grevei generale în vederea protestării contra fascismului.

În acest timp guvernul și Heimwehr-ul, de comun acord, se năpustesc asupra lor ocupându-le sediile, scoțându-i din funcțiunile pe care le ocupau. Primarul consiliului comunal al Vienei era național-socialist. A fost scos și arestat imediat.

Partidul Social-Democrat a fost desființat prin lege.

În majoritatea orașelor, muncitorii (prinși în mrejele iudaismului), se apără, își apără organizația cu mult eroism.

Luptele se duc în orașe sau pe înălțimile din jurul lor, cu mitraliere, granate și chiar cu tunuri.

Din primele zile sunt sute de morți și mii de răniți.

Guvernul și Heimwehr-ul vor învinge.

CONSECINȚELE ÎN POLITICA INTERNAȚIONALĂ

În politica internațională sunt trei puncte de vedere (la această oră)

- 1) Punctul de vedere francez.
- 2) Punctul de vedere italian.
- 3) Punctul de vedere german.

Cele două din urma se înrudesc (deși se pot ciocni din când în când).

Cel dintâi reprezintă *nota iudaică*, deși iudaismul n'are niciun interes a fi pentru sau contra revisionismului. Totuși stabilit în Franța fortăreață, pentru că celealte două reprezintă nota eliberării popoarelor de sub dominația iudaică.

Hitler este antisemit.

Dar Mussolini? Mussolini n'a distrus pe semiți pentru că nu i-a găsit la el acasă. Dar Mussolini a distrus efectele semiților: comunismul și francmasoneria.

Dovadă că Mussolini în acest sens este antisemit: marea și nestăpânita ură a jidovimii din întreaga lume e împotriva lui.

Sub acest aspect al luptei popoarelor creștine de a se elibera de sub stăpânirea sau influența iudaică, vom judeca politica internațională a Europei de astăzi.

Punctul de vedere german în chestiunea Austriei: alipirea Austriei la Germania.

Punctul de vedere francez-iudaic: menținerea independenței Austriei, nu pentru iubirea Austriei, ci pentru marea groază a răspândirii întinderii hitlerismului în lume.

Punctul de vedere italian: menținerea independenței Austriei pentru motive de ordin economic privind Italia. (O încorporare a Austriei la Germania nu numai că cea dintâi ar fi pierdută economicște pentru Italia, dar prin ea s'ar pierde și Ungaria care astăzi respiră prin Italia, prin marea italiană).

Deci două state fără mare, care ne având altă posibilitate deschisă sunt forțate să respire prin Italia.

Care punct de vedere învinge în Austria? Învinge punctul de vedere italian pentru moment.

Punctul de vedere german? Va câștiga și al ceva: scoaterea definitivă a Austriei de sub influența politice iudeo franceze. Pentru acest câștig imens

în domeniul luptelor internaționale, Hitler se va înțelege cu Mussolini. Punctul de vedere francez-iudaic: după marea lovitură a pactului germano-polon, care scoate Polonia de sub influența politice franceze, căderea Austriei în lotul italian constituie o nouă spărtură în frontul iudaismului.

Politica internațională a României. După a mea părere, profund greșită și periculoasă, România prin Titulescu, devine apărătoarea cu "scandal" și cu emfază a unei cauze pierdute: deoarece cauza politice iudeo-franceze este pierdută.

Situația iudaismului în Franța. Nu pare a fi chiar așa de solid înfiptă încât națiunea franceză să nu se mai poată descotorosi de el.

Este semnificativă în această direcție palma puternică pe care a căpătat-o din partea extremei drepte franceze, politica iudaică de stânga a statului francez. Căderea guvernului Daladier, răsturnat de mișcarea revoluționară sănătoasă a dreptei.

Miercuri, 14 Februarie 1934

În Austria lucrurile merg spre liniștire prin înfrângerea Social-Democraților. Bieții muncitori creștini și germani s'au apărat cu ultima desnădejde, lăsând pe câmpurile de luptă peste o miie de morți.

Aș dori să știu unde au fost în aceste lupte jidanii social-democrați, jidovismul întreg de fapt din Viena și Austria, animatorul acestei mișcări. Câți eroi jidani au căzut în aceste lupte? Câți morți jidani? Câți răniți?

Joi, 15 Februari 1934

Luptele continuă la Viena.

Dacă Social-Democrații mai rezistă și în cursul zilei de astăzi nu este imposibil ca Dolfuss să piardă bătălia.

În cursul zilei de astăzi se vor face intervenții categorice a le puterilor care vor desarma pe Dolfuss silindu-l la măsuri de conciliere, ceea ce înseamnă bătălie pierdută.

Din această chestiune Dolfuss și Starhenberg apar ca niște canalii.

Cred că nu vor mai putea trăi în Austria. Ori vor fi împușcați, ori vor fugi în altă țară. De asemenea maiorul Fay, monstrul siguranței.

Înclin să cred că până la sfârșit Dolfuss va fi învins. Cine întrebuițează sisteme ca acele care s'au petrecut ieri, când un muncitor grav rănit a fos adus pe targă la judecată, condamnat la moarte și apoi dus cu targa și executat, după părerea mea, acela, din acest moment, a pierdut bătălia. Național-Socialiștii au rămas intacti, păstrându-se într'o rezervă completă.

*

Preotul profesor universitar Cristescu dela facultatea de teologie care acum două săptămâni a ținut o prelegere despre Nichifor Crainic, Garda de

Fier, cazul dela Sinaia într'o strălucită formă, a fost chemat astăzi la Consiliul de războiu pentru a da declarații.

A făcut o declarație eroică. De remarcat faptul că prof. Cristescu a fost denunțat la Consiliul de Războiu de un student trădător cu numele de Minea (se zice dela Academia Comercială). De sigur că din rândurile acestora se vor recruta viitorii trădători de Țară.

Canaliile dela "Universul" sunt în contra trădătorului Stere, dar seamănă sămânța de viitori trădători. Îi sameni, îi cultivi, pentruca pe urmă tot tu să-i ucizi.

Vineri, 16 Februarie 1934

Zi de post. Dela 1923, din închisoare, postim post negru în această zi: tatăl meu, Moța și eu. În ultimul timp, în ce mă privește păcat că n'am respectat cu aceeași veche sfințenie această zi. Totuși ea nu a încetat de a-și arăta ocrotirea pentru noi.

N'ași putea să enumăr aici nenumăratele semne pe care le-am avut în ziua de Sfânta Vineri.

Vineri 24 Iunie 1924, a luat ființă Legiunea Arhanghelului Mihail. Porniți pe lungul și greul nostru drum sub protecția Sfintei Vineri.

Un moment hotărîtor a fost pentru noi începutul anului 1930. Ministrul de interne Mihalache ne desființează organizația, ne arestează, ne confiscă tot și ne trimite în judecată. Procesul se fixează Vineri 27 Februarie la tribunal de unde ieșim achitați în unanimitate.

Suntem toți reținuți mai departe în închisoare, procurorul făcând apel.

Termen de apel Vineri 27 Martie. Achitați în unanimitate și eliberați.

Ce succes formidabil când te gândești că întregul aparat de stat și întreaga putere iudaică erau în contra noastră!

Procurorul totuși, a făcut apel și mi se pare termenul a fost iar Vineri 3 Iulie 1930, fiind achitați și de această dată din nou, de către Înalta Curte de Casație.

Vineri 4 August am început casa dela Bucureștii Noi.

Tot Vineri, 8 Decembrie 1933 la orele 5—5½ s'a luat hotărîrea de desființare a Gărzii de Fier de către guvernul Duca, a apărut în Monitorul Oficial cu data de Sâmbătă, 9 Decembrie și executată prin percheziții, confiscări, arestări și brutalități în dimineața zilei de 10 Decembrie, începând dela orele 2 noaptea (noaptea aceasta a fost o noapte de chin pentru mii de oameni care au sfințit astfel cu suferința lor, ziua de sărbătoare a tineretului universitar, 10 Decembrie).

Cred că această desființare, care a adus atâta durere, nu se termină cu rău pentru noi, deoarece este pornită într'o zi de Vineri.

Pe paginile acestui caiet voiu povesti în una din zilele viitoare, mai pe larg, toate întâmplările până la această dată a disolvării și dela această dată încoace.

Deocamdată însă: legionarii toți sunt arestați, unii de peste două luni în toate închisorile.

Din cei vechi, afară, liberi nu sunt decât eu cu Silaghi.

Probabil sunt mai multe mii de arestați. Ciumetti e mort.

Soția mea arestată, bolnavă din seara zilei de 1 Ianuarie. Până la această dată nu știu nimic despre ea. Că e la Văcărești, că e la Siguranță, că e bolnavă în infirmeria Văcăreștilor. Diversele intervenții făcute până acum pare că n'au dat niciun rezultat.

Mareșalul Averescu, Nicolae Mareș, George Brătianu și apoi o serie de prieteni. Tatăl meu arestat la Alba-Iulia la 9 Decembrie, apoi la Brașov, actualmente transportat la Jilava.

Patru frați (Horia, Ion, Cătălin, Decebal) arestați, la Jilava.

Cel dintâi, fiind sublocotenent activ, cu soție și doi copii rămași fără niciun sprijin. Moța arestat, soția și doi copii în vânt. Eu însumi în situație gravă, cu viața în mână, în orice moment.

Mă gândesc la biata mama mea, rămasă singură și fără bani. Ce griji n'o fi având! Câtă durere într'o biată inimă care își vede aproape totul nimicit: soțul cu cinci băieți, o noră, o fată cu doi copii, altă noră cu doi copii și ea singură cuc . . .

Mai sunt arestați la Jilava: Generalul Cantacuzino-Grănicerul, Nichifor Crainic, Dragoș Protopopescu, Nae Ionescu, toți profesori universitari, ale căror ziare au fost suspendate. Hristache Solomon, Vasile Iasinski, Polihroniade, Moța, Gârneață.

Sfânta Vineri să-i protejeze pe toți și Sfântul Arhanghel Mihail să-i facă biruitori!

Este ceva care îmi spune că în curând furtuna se va liniști. Cerul se va limpezi și soarele va apare. E aproape, nu mai este mult. Greul și primejdia cea mare au trecut. Fiecare zi trecută ne duce spre limpezire, spre lumină.

*

Social-Democrații au capitulat. Guvernul este stăpân pe situație, dar nu se știe cât de stăpân.

De aici mi se pare încă o confirmare a adevărului că un șef de organizație politică nu trebuie să-și ridice oamenii în contra autorității statului, încercând o lovitură de Stat, de oarece, în imensa majoritate a cazurilor, puterea incomparabilă a statului învinge.

Sâmbătă, 17 Februarie 1934

Eri Vineri 16, Mareșalul Averescu a făcut declarații politice cu privire la disolvarea Gărzii de fier, în Sala Frascati, în fața comitetului partidului poporului.

Declarațiile sunt de-o importanță capitală.

Duca nu este o victimă, ci este răspunzător de faptele lui. Publicate în *Îndreptarea* de azi. Cred că vor avea mare efect.

Duminică, 18 Februarie 1934

Vineri seara a încetat din viață Ștefan Ciceo Pop, fostul președinte al Camerei. Ca deputat l-am cunoscut personal. Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Amos Frâncu, Vasile Goldiș, Ștefan Ciceo Pop. Trei luptători din Ardeal căzuți unul după altul.

Dar numai dacă drumul morții s'a deschis, el nu se oprește aici. A sosit timpul să cadă marile figuri ale momentelor istorice de întregire a popoului român. De unde mai înainte la zece ani odată, la douăzeci chiar se făceau funeralii naționale, acum în timp de câteva luni, s'au făcut trei. Și se vor mai face, căci mor eroii.

REGELE BELGIEI

O altă veste tristă, care m'a mișcat profund. O ediție specială anunță moartea regelui Albert al Belgiei, pentru care aveam o nesfârșită admirație. Mare prin modestia lui, prin vitejia lui și prin capacitatea lui. Încercând să facă o ascensiune, a căzut într'o prăpastie. Și pe el să-l odihnească Dumnezeu în împărăția Lui!

*

Aproape în fiecare număr de ziar, sub acest titlu apar numele nenorocitelor fără niciun ajutor pe lume.

Singura lor nădejde este mila oamenilor. De sigur în fiecare zi așteaptă, poate azi, poate mâine să le deschidă ușa cineva și să le aducă o rază de nădejde. În fiecare zi așteaptă. Și dacă lumea care are, și-ar imagina cum se ridică la Cer binele făcut acestor nenorocite, s'ar duce împărțind tuturor din puținul pe care îl are, mângâind și vindecând atâtea dureri:

Wili Han, marele mutilat de războiu, cu ambele mâini invalide și soția internată în spital, str. Silvia 10 — prin șoseaua Colentina, cere ajutor.

Văduva Floarea, în Fundătura I, Raion No. II, cu patru copii într'o magazie, în frig și în neagră mizerie.

Voiu ruga și eu pe camaradul F. să meargă să le ducă ceva.

SITUAȚIA ÎN AUSTRIA

După o luptă într'adevăr eroică, socialiștii au fost răpuși. Îmi sunt adversari de concepție, dar când citesc în ziare minciuna sfruntată a lui Dolfuss, că vinovații sunt socialiștii care pregăteau o lovitură de Stat, mi se umple inima de scârbă.

Dolfuss și Starhenberg apar și rămân două canale.

Luni, 19 Februarie 1934

Astăzi dimineață camaradul F. a fost la Bucureștii Noi. De mai bine de trei luni nu mai știu nimic. Casa păzită de soldați: doamna B. cam retrasă. Femeea cu cinci copii speriată și în mare mizerie.

Apostolescu liber de două săptămâni. Vesti dela Jilava: tatăl meu ar fi izolat complet, la secret. Constantinescu Caranica și Belimace, deasemenea în lanțuri, la secret. Or mai fi și alții la secret, dar el nu știe de cât atât, că toți ar fi ca la trei sute.

Crainic, Dragoș Protopopescu, Polihroniade au fost un timp grozav de abătuți. În ultimul timp se mai refăcuseră. Călin și Gărdiță au fost duși la țară, la o stână în județul Prahova. Învățați cu pâine, oridecâteori vedeau copii cu pâine se repezeau la ei să le ia pâinea, împungându-i.

De nevastă-mea nu știe nimeni nimic. Am scris mai multe scrisori în această privință, am trimis două mandate la închisoarea Văcărești, dar nimic, nicio veste. Poate să fie la Siguranță.

Marti, 20 Februarie 1934

Mă gândesc la un sistem de aprovizionare a lor, a tuturor.

Șase săptămâni, o lună și douăzeci de zile de când soția mea a fost arestată și nu știu nimic de ea. Mă gândesc să nu o fi omorât canaliile acestea ca pe bietul Ciumetti.

Colonelul a venit astăzi foarte îngrijorat. I-a spus camaradului F. că guvernul n'a renunțat încă la ideea suprimării mele. Că dacă m'ar prinde m'ar omori. Că poate ar fi mai sigur dacă aş pleca în străinătate.

Eu înclin mai mult către altă părere: *este mult mai bine pentru Mișcare să mor în țară decât să trăiesc în străinătate.*

Cred însă că acum curajul de a mă suprima, nu-l mai au. Și cu cât trece timpul îl vor pierde.

COLONELUL

În câteva cuvinte: predomină în el elementul acțiunii. Din acest punct de vedere este un neastâmpărat. Gândește, face planuri, se frământă. Spirit întreprinzător, gata să acționeze, iubitor de a acționa. Fără acest neastâmpăr el nu poate trăi. El este gata și la o afacere comercială și la o acțiune politică și la un proces și la ajutorarea cuiva și la luptă pentru o cauză. Această sprinteneală care îl predispune care îl îndeamnă să se apuce mereu de planuri mari, îi știrbește din acea calitate sufletească, încăpăținarea, perseverența de a duce până la capăt, până la izbândă un plan început. Câteva lovituri și bănuiesc că este gata să se lase de toate și tot atât de gata să se apuce de alt plan. Fără plan, fără zbuicium, fără frământare este imposibil să trăiască.

Al doilea element care îl caracterizează este bunătatea sufletească. Are un suflet de aur, care îl înalță în sfere cu totul superioare.

Incapabil să lovească pe altul, se stăpânește, supărările îi trec, repede uită răul.

Mereu încrezător, o sursă nesecată de încredere. Este un om norocos, și la norocul lui se pot încălzi și alții.

Pentru mine acestea sunt trăsăturile fundamentale ale colonelului Zăvoianu. Acestea m'au izbit pe mine mai mult.

În fiecare zi, cum aduce pasărea de mâncare puilor ei, așa ne aduce colonelul vești la 12 și seara. După cum se întâmplă: când mai bune, când mai rele.

Când sunt bune e plin de speranță și radiază, când sunt rele e supărat. Cele rele îl impresionează rău și atunci suferă.

Astăzi a găsit vești rele și a fost supărat. Dar mâine parcă-l văd vesel și încrezător.

Joi, 22 Februarie 1934

Astăzi am găsit în *Universul* o veste care m'a bucurat. Familiile celor arestați la Jilava au dreptul să-i viziteze cu bilet dela colonelul Pomponiu: Duminică, Luni, Miercuri și Vineri.

Să înțelege de aici în primul rând, că vor fi ajutați cu alimente, rufe, lemne și soarta lor se va îmbunătăți.

Până aici a fost greu, de aici începe să se lumineze.

POLITICA INTERNAȚIONALĂ

Ziarele aduc vestea că Mussolini pregătește restaurarea monarhiei austro-ungare, prin unirea Austriei lui Dolfuss cu Ungaria lui Gomboș, sub coroana lui Otto de Habsburg.

În acest scop, prințul Starhenberg ar fi luat contact în Belgia cu Otto de Habsburg.

În orice caz, un lucru este sigur: pe ruina politicii franceze au început să se certe moștenitorii, Italia și Germania. Fiecare voind să rupă din domeniul internațional cât mai mult.

Germania a rupt o bucată bună: Polonia, iar Italia a luat Austria.

Trăim prin urmare un moment internațional de sfărâmare a vechilor alianțe și în același timp de luptă pentru regrouparea pe alte baze a statelor.

Creerea de sisteme noi, de alianțe între state.

În această luptă ce perspective se deschid grupului I Germania și grupului II Italia?

Grupul I: Germania, Polonia, Lituania, Letonia, Lestonia, Finlanda plus crearea statului Ucrainean.

Grupul II: Italia, Austria, Ungaria, eventual Cehoslovacia, Bulgaria.

Franța va încerca o apropiere cu Rusia, care va accepta pentru că Germania este antibolșevică și urmărește crearea Ucrainei ca stat liber. Dar nu se știe, dacă Italia nu va câștiga Rusia de partea ei.

România stă prost. Triumful politicianilor noi poate desfigura România. Dar netriumful nu depinde de noi, de maimuțările noastre.

Vineri, 23 Februarie 1934

Zi de post negru. Postește și camaradul Furdul. De altfel toată această săptămână am ținut posturi.

Încolo nimic deosebit în afară de strigătele vâzătorilor ziarului *Credința*: prinderea și asasinarea lui Corneliu Codreanu.

Aușnitz care întreține această foaie, a vorbit de altfel în cerc de prieteni, spunându-le că până la Paște 1934, subsemnatul voiu fi asasinat. Acest lucru mi l-a adus la cunoștință Sergiu Lecca. Jidani văd singura scăpare aici. Dar nu-i cazul.

Astăzi am văzut cele două numere din "Națiunea". Frumoasă inițiativă. Dar toți cei de acolo se tem de propria lor umbră. Nu cred să aibă curajul să pună vreodată problema pe față ... Cu riscul chiar al unei arestări.

Sâmbătă, 24 Februarie 1934

După o săptămână de post ne-a trimis Dumnezeu o bucurie mare. Camaradul F. ne-a adus vestea că a fost la Jilava, unde a vorbit aproape cu toți cei arestați.

Cu tatăl meu, Crainic, Dragoș Protopopescu, Moța, etc. Moralul lor este foarte ridicat. Se știu nevinovați și au cu toții viziunea victoriei.

Prevăd că ei vor ridica moralul și celor de afară.

Săptămâna care vine, prevăd că va aduc mari schimbări, în această privință. Tăcerea de afară se va rupe și valul crescând al curentului de simpatie va crește.

Trebuie să înțelegem în primul rând că nimic nu stă în calea credinței. Sfredește stânci, dărâamă maluri, înfrânge popoare, ca o nestăvilită putere a Cerului.

Gândiți-vă numai la cei 12 Apostoli ai Domnului nostru Isus Cristos. O mână de oameni, luminați de credința în Dumnezeu lor și porniți în cele patru colțuri ale lumii.

Câte nu le-au stat în cale; câte șiretenii, câte năpaste și câte asupriri n'au voit să-i abată din calea lor! Dar totul a fost zădarnic.

Mărețea gândire grecească și nebiruita oștire romană, au trebuit să se plece în fața credinței apostolice. Toate prigonirile, toate învâlvăirile de trupuri creștinești de către împărățiile păgâne, n'au folosit de cât ca, credința să iasă mai puternică, mai curată și mai biruitoare.

La fel și cu generațiile românești din Ardeal. Ce au însemnat toate nevredniciile Ungurilor față de credința românească? Ea izbucnea ca un val continuu, fără răgaz din piepturile neamului. Putea să moară încă pe atâția câți au omorât, să târască în față tribunalelor încă pe atâția câți au târât, să pălmuiască sau să închidă încă atâția câți au închis. Credința românească a ieșit din toate umiliri, patimi și nedreptăți omenești, mai înaltă, mai covârșitoare, mai de temut (23/II/1934 Albina).

Duminică, 25 Februarie 1934

Am auzit că soția mea este la Siguranță, că sora ei are voie să meargă la ea. Că e sănătoasă.

*

Prea cucernice Părinte,
Petru Rareș, fiul lui Ștefan cel Mare și Domn al Moldovei, după ce a stat la Mănăstirea Bistrița de lângă Piatra Neamț, fiind la grea cumpănă, urmărit de Turci, a plecat pe Bistrița în sus, pe la Hangu, Poiana Teiului, Broșteni, Crucea, în spre Ardeal. Tot ce a putut și-a luat în vreo 12 care. Cu el era și Doamna lui. Când au ajuns în dreptul pârâului care se chiamă Keretul, n'au mai mers înainte spre Dorna, de oarece nu mai era drum, după cum nici astăzi nu este, din cauza stâncilor-, ci au luat-o spre dreapta pe acest pârâu și au început să urce cu mare greutate muntele care se chiamă Rarău.
Urmărit de Turci, a crezut că nu va mai scăpa, dar văzându-se în vârful muntelui, el și Doamna lui au răsuflet și s'au închinat. Și au promis lui Dumnezeu că dacă vor scăpa cu bine până la sfârșit, vor ridica pe acest munte o biserică.
Pietrele care se află pe vârful muntelui, două stânci uriașe, se numesc de atunci, în amintirea lui Petru Rareș și a Doamnei lui "Pietrele Doamnei". De acolo au coborât cu carele în Câmpulung Bucovina, pe malul pârâului zis Izvorul Alb. Apoi au luat drumul Dornelor, au trecut peste Măgura, au coborât pe valea Bărgăului și s'au adăpostit la Bistrița.
Și întorcându-se din pribegia lui cu bine din nou în scaunul Moldovei, a venit la Rarău și și-a îndeplinit promisiunea făcută lui Dumnezeu, în ceasul cel greu de cumpănă. În anul acela, 1549, a înălțat pe acest munte un schit de călugări, căruia i se spune: Schitul Rarăului.
În 1775, când ni s'a răpit Bucovina ni s'a luat și jumătate din vârful cu schitul pe el.
Călugării au desfăcut biserica și tot ce era și într'o noapte, au trecut de cealaltă parte a muntelui, rămas în străpânirea românească.
Acolo au înălțat-o din nou și acolo se află și astăzi.
Eu, aș putea spune, sunt copilul acestui schit. De aceea am fost mișcat când am citit apelul Sfinției Voastre, pentru terminarea unei biserici în locul

de adăpost al Domnului moldovean Petru Rareș, ctitorul acestui schit Rarău.

Vă trimit acum 200 lei.

Am însă o lucrare mai mare și stau cu ea la grea răspântie, tot așa cum a stat acum 450 ani, slăvitul Domn al Moldovei, când aștepta sub cerul dela Bistrița, ca Dumnezeu să-i hotărăască soarta.

Dacă situația lui ca și a Moldovei, n'ar fi fost critică pe acele vremuri, de sigur că Sf-ta Biserică pe care Sf. Voastră se ostenește s'o înalțe, ar fi fost ridicată de atunci. Sufletul lui a dorit, dar n'a putut.

Să împlinim noi fiii Moldovei, după cinci secole, dorința neîmplinită a Domnului nostru, în amintirea și pentru odihna sufletului său.

Lucrarea mea nu face parte din lucrările necurate: ba este curată. Dar întâmpin la toate cotiturile piedici mari. Adversarii mei, dacă ar putea, m'ar distruge. Dacă însă voi trece peste toate piedicile și această lucrare va reuși, voi considera că a izbutit, în norocul bisericii pe care Sf. Voastră o înalță.

Îmi iau acest angajament să înzestrez biserica cu tot ce va avea nevoie, făcând-o să strălucească, întocmai ca un luceafăr, printre bisericile Ardealului.

O donație făcută în numele acestui Domn, va trebui să atingă înălțimea darurilor voevodale, evaluând-o la o avere de patru ori valoarea actuală a bisericii.

Păstrați această scrisoare, neacordându-Vă dreptul de a face uz de ea în publicitate.

Numele meu îl veți cunoaște la timp.

Termin, cu un mare îndemn de a duce la un măreț sfârșit sfânta biserică pe care ați început-o.

Un fiu al Moldovei

Luni, 26 Februarie 1934

BISERICILE NOASTRE

Sunt câteva biserici în jurul cărora s'a dezvoltat mișcarea legionară. Ele au fost sau loc de pornire la luptă, sau loc de refugiu al sufletelor noastre în ceasuri grele. Îndemn sau adăpost, întotdeauna am simțit binecuvântarea lor.

În faza premergătoare înființării Legiunii Arhanghelului Mihail, 24 Iunie 1927 (Sf. Ion), am fost legați sufletește de schitul Rarău.

În vara anului 1922, înainte de mișcarea studentească (Decembrie 1922) ne-am ridicat la schitul Rarăului cu Grigore Ghica și cu Nicu Nădejde, ambii studenți naționaliști. În condica Mănăstirii m'am găsit însă iscălit în anul 1919, când am făcut o excursie cu părinții mei.

Apoi, pe rând ne-am adunat la acest schit și ne-am făcut planul de luptă, Moța, Gârneață, Tudose Popescu, etc., după cum se poate constata din amintirile lăsate de noi în condica Mânăstirii.

MÂNĂSTIREA VĂCĂREȘTI

Dela Rarău am plecat spre Văcărești, spre închisoarea Văcărești, după cum iarăși se poate constata din amintirea lăsată de noi în condica Mânăstirii. În biserica dela închisoarea Văcărești, ne-am închinat în fiecare dimineață, timp de șase luni, iar Moța timp de un an. Acolo am plămădit gândurile unei organizații tinerești, acolo am găsit icoana Sfântului Arhanghel Mihail, acolo la umbra unei icoane, noi cei predestinați la o condamnare de cel puțin cinci ani muncă silnică, ne-am legat împreună și am rămas legați până în ziua de astăzi în slujba aceleiași cauze sfinte. Au trecut zece ani de atunci: Tudose a murit, iar ceilalți cinci suntem în linia întâia ca la 1923. Moța, Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici suntem la Jilava. În lumea aceasta predispusă la toate inconsecvențele, cred că este frumos exemplu. În diferitele serii, au fost peste 30.000 de studenți luptători în cadrul mișcării studențești. Unde sunt? S'au răspândit ca potârnichele.

Să fi rămas, ar fi fost astăzi 30.000 de intelectuali cu situații la vârsta maturității, profesori, medici, ingineri, preoți, etc.

N'au rămas de cât acești cinci și în jurul nostru îi numărăm pe ceilalți pe degete: Lefter, Brăileanu, Blănariu, Inginer Clime, Silaghi.

Văcărești, cu biserica și icoana Sfântului Arhanghel Mihail, devine axa vieții noastre. După icoana dela Văcărești, am făcut mai multe copii. Una mare de un metru și jumătate lungime. Aceasta a fost ținută din Aprilie 1924 până la 24 Iunie 1927 la biserica. Sf. Spiridon din Iași. De acolo, sfințită a fost adusă la căminul nostru dela Iași.

O altă icoană mai mică am făcut-o cadou mamei mele. Am împrumutat-o apoi dela ea și am adus-o la București, când ne-am sfințit primul nostru sediu în Capitală Calea Victoriei 40, la 8 Noembrie 1929. Cu ocazia dizolvării dela 1 Ianuarie 1930, icoana a fost luată de către comisarul Vasilescu. Abia după doi ani, după cercetări și insistențe mari din partea tatălui meu, icoana a fost adusă la poliție și readusă acasă.

O altă icoană mică am făcut-o pentru mine. Ea a strajuit tot timpul la înălțarea casei dela Bucureștii-Noi.

Cu ajutorul acestei icoane, din cele mai grele și disperate situații, am eșit învingători. Sfântul Arhanghel Mihail și-a arătat puterea lui către noi.

MÂNĂSTIRILE NEAMȚUL, VĂRATEC, AGAPIA.

Camioneta noastră "Căprioara" a făcut cursa trei ani Iași-Mânăstirea, ducând și aducând pasageri. În modul acesta, ne-am legat de Mânăstire unde ne ducem ca în familie.

Centrul devine Mânăstirea Văratec, unde aveam cele mai mari prietenii în maicile Zenaida Racliș, Pompilia Cistor, etc. și unde era și cumnatul meu Mihail Crăciun, inginer silvic, șeful ocolului Văratec. În aceste toate mânăstiri, s'au făcut în nenumărate rânduri rugăciuni pentru noi. La Mânăstirea Neamțului ni s'au tipărit manifestele în alegerile în care noi am repurtat cea strălucită victorie dela 1931 din 30 August.

Înainte de alegerile acestea, tatăl meu s'a dus și a dat rugăciuni la toate trei mânăstirile.

Toți băieții au crescut în jurul acestor mânăstiri. Moța s'a căsătorit la Mânăstirea Neamțului. Radu, Totu, Eremia, Bordeianu, Părintele Isihie, Silaghi, cunosc și cărările peste munții din jurul mânăstirilor.

Mânăstirea Putna, unde ne-am dus în marș, 50 de legionari, în vara anului 1929 ca să sfințim steagul Legiunii Arhanghelului Mihail, cel dintâiu steag al nostru. Ni s'a refuzat din ordin sfințirea acestui steag și l-am lăsat trei zile deasupra mormântului lui Ștefan cel Mare. După care am plecat pe jos peste munți spre Câmpulung, Rarău, Dorna și de acolo cu pluta la Mânăstirea Bistrița și Piatra Neamț.

Mânăstirea Bistrița unde este înmormântat Alexandru cel Bun, bunicul lui Ștefan cel Mare și Alexandru în vârstă de 15 ani, fiul lui Ștefan cel Mare. Părintele Ghenadie Carază, starețul acestei mânăstiri, împreună cu familia Scutaru (str. Bailor No. 1), m'au scăpat dela moarte în 1916-17.

În luptele electorale călugării Galaction și Danielescu ne-au ajutat cu bani. Mânăstirea Durău cu mai puține legături cu Mișcarea, dar nu fără nicio legătură.

Mitropolia din Iași. Aici ni s'au închis porțile. Au fost legate cu lanțuri și păzite de jandarmi la 22 August 1925, oprindu-ne de a ne ruga.

Mie îmi place foarte mult interiorul acestei sfinte Mânăstiri.

După epoca statului păgân va trebui să vină o epoca de rezidire și de ctitorie bisericească. Aceasta este epoca noastră.

Ne-am luat, în diferite ocazii, legământul să reparăm și să înzestrăm aceste biserici. În plus este scris în *Pământul Strămoșesc* din toamna anului 1927 sau 1928, că ne luăm angajamentul de a face două mânăstiri; una închinată Sfântului Arhanghel Mihail și alta Sfântului Ștefan, în amintirea lui Ștefan cel Mare. Iar acum în urmă biserica dela Bistrița.

Marți, 27 Februarie 1934

Ziarele anunță că ieri a fost o zi agitată la Cameră. Goga a ridicat problema Gărzii de Fier, în special a celor arestați; Constantinescu-Bordeni (georgist), cere anchetare parlamentară; Iunian se unește.

Răspunde Victor Iamandi, obraznic și sfidător.
Din discuțiile și declarațiile lui Victor Iamandi se confirmă știrea asasinării
bietului Ciumetti. Dumnezeu să-l odihnească și jertfa lui s'o primească
Dumnezeu!

PASTORALA SINODULUI

Astăzi am citit în "Universul" pastorală sinodului. Pare că ar fi alcătuită
de adversarii mișcării naționale. Pastorală nu-i a Sinodului, ci a asociațiilor
adverse cauzei noastre.

Este o atitudine nepermisă a Bisericii (autorității bisericești) care a născut
în inimile noastre indignare fără seamăn.

Ne mirăm cu toții, cum episcopii ortodoxi au putut iscăli o asemenea
îndrăzneală care lovește în adevăr, în neamul românesc, în preoțime și în
Biserica Însăși.

*

Ziarul "Universul" se poartă infect. Lipsit de cea mai elementară corecti-
tudină, înlăturând tot ce ar putea fi cât de puțin favorabil Gărzii de Fier.
A scos cazul Ciumetti din corpul cuvântării lui Goga, în schimb a scos bine
în relief pe Victor Iamandi, după cum nu neglijează să dea tot ce ar putea
fi defavorabil Gărzii de Fier.

Ziarul "Țara Noastră" din seara aceea a dat admirabil discursul lui Goga.
Cred că va avea mare efect în țară; se va rupe tăcerea de până acum. El
însă pune greșit problema dintr'un punct. Recunoaște, cel puțin indirect,
existența complotului.

E greșit pusă problema; fenomenul cazual al morții lui Duca nu este
complotul, ci provocările, nedreptățile, și încalcările de legi ale acestuia
ca șef al guvernului. În această valoare istorico-morală a gestului dela
Sinaia, din care conducătorii au de învățat, că dacă îndrăznesc să sfarme
legile și să-și iasă din minți, se înșeală imaginându-și că prin situația pe
care o dețin sunt la adăpost de orice răspundere; se înșeală pentru că se
poate găsi un nebun care să-i culce la pământ.

Dacă conducătorii nu învață acest lucru de aici, atunci gestul se reduce la
o simplă răzbuflare personală și locală. El este dezbărat de puterea în-
vățământului pentru viitor, de puterea sa morală. Dar pentru oamenii
politici să înțeleagă, să li se spună deschis adevărul.

Nu așa cum se face! Se condamnă efectul, fără să se condamne cauza care
l-a născut. Ori cauza nu este complotul unor nebuni, ci călcarea noastră
în picioare, pălmuirea noastră, batjocura bisericii, asasinatul laș.

*

Părintele Cristescu a început cursul lui Crainic într'o sală arhiplină. A
vorbit despre Crainic, încalzind și exaltând întreg auditorul.

Conferința lui va avea un efect foarte mare în mijlocul studențimii bucu-
reștene. Ziua de 27 Februarie ne-a fost cu noroc. În 1931 aceeași zi, am
reputat o mare victorie. Am fost achitați în unanimitate de tribunal, când
Mihalache disolvase Garda de Fier, iar noi eram trimiși sub stare de arest
în judecată.

28 Februarie 1934

Luni cu noroc și fără noroc

În viața de până acum, am observat zilele, lunile sau chiar anii, cu noroc
sau fără noroc. Așa, bunăoară, un an grozav de rău pentru mine a fost
anul 1917.

De două ori era să mor. Am fost grav bolnav, aproape fără speranțe de
scăpare. Vara am avut o operație la față, la liceul militar Dorohoiu.
Toamna am intrat la școala militară de infanterie cu marile ei mizerii. Foarte
mare asemănare cu anul acesta, 1934. Către sfârșitul lui 1933 și începutul
lui 1934 vin cele mai mari mizerii și cele mai mari primejdii. Am impresia
că încă puțin timp să mai treacă și primejdia va fi înlăturată.

În 1917, pe la 1 Martie, primejdia era mult mai slăbită, însă nu complet
înlăturată. Pe la 15 Martie și primejdia era învinsă.

1933 a fost un an rău de asemenea; în Mișcare nemulțumiri mari din
partea lui Stelescu și Ieșanu.

În primăvară lupte sângeroase, dar glorioase, ale echipei morții în Ardeal,
înscriindu-se cea mai glorioasă expediție legionară.

În Iulie, infamia dela Vișani.

Spre toamnă, bine. Cu ridicarea casei dela Bucureștii-Noi și cu formarea
unui foarte simpatice curent favorabil Gărzii.

După 15 Noiembrie începe însă prăpădul. Lupte grele în care ai noștri
dau dovadă de mare eroism.

Cad morți la Constanța: Virgil Teodorescu; la Iași rezistența dela Cămin:
Niță Constantin; până când Statul cu toată puterea lui materială se năpus-
tește asupra noastră.

Sunt arestați și chinuiți mii de oameni.

Toate drumurile acestea au dus la peronul dela Sinaia. După cum am
intrat în 1934 cu alte mii de arestări și de chinuri, cu moartea lui Ciumetti
și poate și-a altora.

Personal și familial judecând, anul acesta a fost un an al morții și al
nenorocirii.

A murit socrul meu, bolnav de cancer. Eram legat de el ca de un adevărat
părinte. Nelu, băiatul lui, îmbolnăvit în toamnă de tuberculoză pulmonară
și osoasă este internat în stare disperată la Bârnova.

Soacră-mea se îmbolnăvește de cancer la mamelă în toamna lui 1932.
Operație și chinuri la București, în același timp în care socrul meu se
căuta, la același spital Brâncovenesc, de cancer la stomac.

După câteva luni, moare unchiul meu Gheorghe Lucani la Botoșani, de aceeași boală de cancer la stomac. De asemenea legat sufletește de mine. La 13 Septembrie moare la Huși bunicul după tată.

Și în toamnă ca un adevărat semn rău, îmi moare cânele meu Fragu dela Iași. Prins și ucis de hingheri, cânele acesta martor dela 1924 a tuturor ceasurilor mele grele, făcea parte din însăși armura mea războinică, pe care am simțit-o descompunându-se.

Mi-a mai murit în acest timp un legionar, Crăciunescu, bolnav de tuberculoză, iar alți doi, pe care nu i-am cunoscut, s'au sinucis, unul la Adjud, altul dela București.

Luni rele mi s'au arătat până acum Decembrie și Ianuarie.

1916- Decembrie, Ianuarie- rău.

1930-31 Decembrie, Ianuarie — rău.

1933-34 — Decembrie, Ianuarie — rău.

1930 Ianuarie 27, înfrângerea dela Cahul.

Luni bune: Februarie 1928, prima victorie legionară: cumpărarea camionetei.

3 Februarie 1930 — mare adunare și victorie dela Cahul.

28 Februarie 1934 — mare ușurare în situația noastră.

Martie, bună. La 1917 — bună. La 1923 în Martie, înființarea Legiunii.

Bună la 1924 — achitarea noastră.

Bună, la 1925—14 Martie, mișcarea de la Focșani cu ocazia procesului meu.

Bună, la 1931 — achitarea cu unanimitate la Curtea de Apel.

Bună, la 1932 — la 17 Martie, marea victorie dela Tutova.

Aprilie, bună. Mai, și bună și rea.

Iunie, Iulie, August, Septembrie, potrivite. De obicei, nu catastrofale, nici în bine nici în rău.

Octombrie, Noembrie, nelămurite. Cam întunecate; pare că la adăpostul nelămuririi germinează nenorocul.

Zile bune, în copilăria mea: Joia. De când am început să postesc Vinerea, postul negru, adică de acum zece ani, ziua de Vineri ne protejează și ne este cea mai bună zi.

Numere bune: 13 mai mult personal și pentru grupul din apropiere. Numărul 7 mai mult al Mișcării.

Vineri, 2 Martie 1934

Sunt născut în ziua de 13 Septembrie.

Am dat examen în toamna anului 1912, la liceul militar în str. 13 Septembrie. Și după aceea reușind, am locuit la școala Mihaiu Viteazul în aceeași stradă. Din casa I-a și a II-a la Liceul Militar am trecut al 13-lea.

Ziua sau numărul de 13, îmi aduce întotdeauna un mic noroc.

Complotul studențesc, prins în seara zilei de 9 Octombrie 1924, în strada 13 Septembrie No. 41 acasă la Dragoș.

No. 7 "Căprioara"-Iași, de atunci a început să ne fie număr cu noroc.

În 1931, am fost arestați 7: Lefter, Amos, Bunea, Stelescu, Totu, Dănilă și eu. Am fost duși la camera 7. Am primit termen de judecată la 27 Februarie la tribunal, al 2-lea la Curte la 27 Aprilie; am stat 77 zile în total, eșind cu un succes foarte mare fiind achitați în unanimitate. Sistemul de 7 în care intrasem, ne-a fost cu noroc.

Semne.

La 1909, fiind copil de 10 ani, mi-a căutat în palmă actualul profesor dela Universitatea din Iași Mihai David, pe vremea aceea student. Eram la moș Ilie Cojar în Cojărești, veniți vara la aer, familia noastră și familia David. Și mi-a spus uitându-se în palma stângă la linia vieții: "la vârsta de 34 ani vei avea mare cumpănă. Dacă vei scăpa de această cumpănă foarte grea, vei ajunge la bătrânețe, cam la această vârstă linia vieții se întrerupe în palmă la tine."

Acum am 34 ani și trec prin această cumpănă; cred că am trecut $\frac{3}{4}$, mai e ursfert.

Cadoul dela 10 Decembrie

La 10 Decembrie 1932, am împlinit 10 ani de luptă în linia întâia.

Legionarii din București, mi-au adus cadou un câne mic de câteva luni de culoare neagră, rasa Kockert.

În momentul în care am intrat în cameră și am văzut cânele, într'o secundă mi-a fulgerat prin cap: este un semn rău! După aceea cu Nero m'am împrietenit. Tatăl meu mi-a spus, că este noroc cânele negru. În timpul Crăciunului ne-a fost furat; ne-a părut foarte rău după el. Dar... fulgerarea din primul moment, aceea a rămas. Au început să cadă nenorocirile. A început un an al morții: socrul meu, unchiul meu, bunicul meu, cânele meu Fragu, Virgil Teodorescu, Constantin Niță, Sterie Ciumetti.

Noaptea Învierii

Mi s'a întâmplat de două ori să fiu enervat, supărat în noaptea Învierii, la biserică. Anul acela întreg, până la Paște mi-a fost rău (1924).

Anul acesta, 1933, am fost enervat pe soția mea mai înainte și chiar în timpul slujbei; am fost foarte supărat.

Învierea am făcut-o la o biserică din prelungirea Dorobanților, unde lumea era necredincioasă și necuviincioasă. Niciodată nu mi s'a părut Paștele mai urât; n'am putut lua parte sufletește la Înviere. Mi-am dat seama că anul care vine va fi un an greu; și așa a fost. Cel mai greu din câți am cunoscut.

Când mi-a fost prins și ucis cânele meu de hingheri, atunci am fost grozav de supărat zile întregi. Am avut presentimentul unei nenorociri: mare lucru, dacă voiu scăpa; numai printr'o minune dumnezească să mai pot scăpa! Se cam adeverește, căci nu știu ce va fi mai departe, dar până acum

Sâmbătă, 3 Martie 1934

În zilele de 27, 28 Februarie au mai fost eliberați dela Jilava, vreo 30 de legionari, printre care: Frățilă dela Arad, Cruceanu, Horia Sima. Am auzit că ar fi scăpat Sandu Valeriu.

Eri Vineri 2 Martie, a vorbit la mesaj Iunian, care a pus bine problema Gărzii de Fier, arătând că actul disolvării este o ilegalitate. A vorbit și Cuza, dar nu a anunțat nimic. Domnul Colonel mi-a adus o amănunțită dare de seamă dela Parlament. De asemenea și impresia lui că situația este mult schimbată și că în câteva zile cei dela Jilava vor fi eliberați, afară de vreo 30 care vor rămâne.

Posibilități de combinații politice

Camaradul F. mi-a adus vestea auzită în oraș, că Goga ar dori să facă o înțelegere cu Garda.

Teoria alianțelor politice

Există cinci posibilități de conlucrări între două sau mai multe organizații politice.

1) *Prietenie și ajutor reciproc.* Presupune independența completă a organizațiilor respective. Această fază nu presupune, numaidecât, o similitudine programatică și ideologică.

Ex: 1) Într'un moment dat, Garda de Fier poate face o alianță de ajutor reciproc cu Iunian sau cu Lupu, care au un program și o ideologie cu totul contrarie. Ce au atunci comun? Pot avea un dușman comun.

2) *Cartel electoral,* presupune că în momentul electoral, organizațiile se confundă sub același semn și aceeași denumire. Își pierd independența, dispar pentru moment ca ființe proprii. În acest caz este necesară o similitudine programatică. După momentul electoral își reiau libertatea.

3) *O alianță mai îndelungată* făcută în vederea susținerii câtorva puncte programatice comune. Ex: Ne unim ca să ne susținem împreună: problema jidovească, problema morală, problema Statului nou românesc. Presupune păstrarea independenței complete și întărirea în luptă comună, pe baza acestor puncte. Alte puncte ne pot deosebi.

4) *Sistemul mixt.* El se naște din combinația punctului 2 cu 3.

5) *Fuziunea completă a acestor organizații.* Presupune pierderea organizațiilor respective, a ființei și a independenței lor. Integrarea definitivă a ambelor forțe, într'o formă nouă sau într'una din cele două forme precedente.

Fuziunea este o acțiune de întrepătrundere. Nu există fuziune în afară de această idee de întrepătrundere; fuziunea sub aspect de lipire a două organizații politice, nu este o fuziune. Este mai mult un aspect extern al alianței.

Fuziunile sunt foarte periculoase, pentru că ele nefiind rezultante ale unor disolvări organice, neavând marea putere de legătură a amușirii aceluiași trecut, de cele mai multe ori în momente critice se desfac în elementele componente inițiale.

Pentru ca o fuziune să poată dăinui, are nevoie de:

- 1) Unitate perfectă programatică și ideologică.
- 2) Unitate perfectă de organizare.
- 3) Unitate perfectă spirituală.
- 4) Unitate de acțiune strategică și tactică politică.
- 5) Unitate de conducere: un șef, nu doi.

Ex: Balaurul cu un corp cu 12 capete, sau cei trei generali în armata italiană. Cei ce recurg la o fuziune, pot pleca de cele mai multe ori dela idea de număr. Vom fi mai mulți, deci vom fi mai puternici. *Dar puterea nu stă în principiul numărului, ci în principiul unității.*

Nu se poate sacrifica unitatea pentru avantajile numărului. Numărul este important dar numai în funcție de unitate.

Ex: Într'o organizație existentă vor să intre 20 de inși. Intrarea lor produce discuții, care strică unitatea existentă. Ce faci? Să-i primești pentru a fi mai mulți, deci mai puternici (după principiul numărului) sau să nu-i primești pentru a respecta principiul unității? Nu-i primești!

Unitatea primează

Așa dar firul conducător al omului politic care tratează fuziunea, trebuie să fie unitatea. Ființele politice născute din fuziuni insuficient fecundate, nerespectând legea integrării definitive, a întrepătrunderii, sunt neviabile pentru că le lipsește principiul unității perfecte; de multe ori au aspectul de organizație monstru cu două capete, cu doi șefi. Ele mor.

Ex: Partidul naționalist-democrat, născut la 23 Aprilie 1910, sub șefia d-lor Iorga-Cuza, a murit la 1918, înainte de a ajunge la maturitate și după o viață puțin fericită. Sau: un cap cu două trupuri un fel de Austro-Ungarie, cu un singur împărat dar cu două corpuri deosebite.

De aceea nu sunt recomandabile fuziunile. Ele satisfac pe oamenii simpli sau mulțimile care de cele mai multe ori sunt superficiale.

Fuziunile dau aparența puterii, dar nu puterea. Cele mai puternice organizații sunt cele crescute în mod organic. Dar dacă în linii generale fuziunile

nu sunt de recomandat, nu înseamnă că totuși în anumite împrejurări și cu respectarea cât mai mare a legilor fuziunii, ele nu se pot face.

Ex: În cazul când una din organizații este foarte puternică în raport cu cealaltă, fuziunea se poate face fără pericol, pentru că ea n'ar putea prea mult sdruncina principiul unității.

Pot fi anumite cazuri exterioare, împrejurări politice, etc. care să impună fuziunea.

Realizarea unei fuziuni.

În realizarea unei fuziuni trebuie să se țină seama de elementul cunoașterii reciproce a celor două organizații; ceea ce presupune timp. Fuziunile nu se pot face numai în urma cunoașterii reciproce a șefilor. La o fuziune trebuie să ia parte sufletul întreg al ambelor organizații. De aceea ca și în căsătorie, fuziunea are nevoie de o perioadă premergătoare de cunoaștere și de pregătire.

Altfel s'ar putea naște dificultăți chiar din primul moment. O organizație născută din fuziune, în care ar apărea conflicte interne sau în care ar fi sdruncinat principiul armoniei sufletești, este mai slabă decât oricare din organizațiile existente înainte de fuziune.

Momentul tactic

Odată fuziunea hotărâtă, ea nu se poate anunța public oricând. Conducătorii celor două organizații, trebuie să găsească momentul cel mai potrivit, momentul tactic politic, în care să dea publicității fuziunea în așa fel, încât nu numai să se ferească de vreun rău, ci să poată smulge maximum de efect posibil.

Din acest punct de vedere în cazul de față, momentul nu este favorabil unei publicații a fuziunii Garda-Goga.

Ea ar speria pe celelalte organizații politice și le-ar coaliza în contra noastră. Ori în situația în care ne aflăm noi astăzi, nu ne convine să lucrăm de așa natură, încât să formăm un bloc în contra noastră din toate celelalte forțe politice.

Dimpotrivă, noi trebuie să lucrăm de așa natură, încât să ajutăm apărarea, prin conflictul dintre aceste forțe, iar nicidecum constituirea lor în bloc în contra noastră.

Luni, 5 Martie 1934

SCURT ISTORIC AL MIȘCĂRII LEGIONARE; ÎNCEPÂND DELA 8 NOEMBRIE 1929 PÂNĂ ASTĂZI

În ziua de 8 Noembrie, ziua Sfântului Arhanghel Mihail, în ziua serbării patronului nostru la Iași, am luat pentru prima oară hotărârea de a ne mișca în sensul de a ține întruniri politice. Până la această dată nici nu fusese vorba de asemenea lucruri.

Cu Lefter și cu Potolea care se aflau de față la serbare, am luat hotărârea ca prima întâlnire legionară, să fie făcută la Berești în nordul județului Covurlui, în ziua de 15 Decembrie.

Adunarea de la Berești

Seara am ajuns în gara Berești fiind întâmpinat de Lefter, Potolea, Tănase, Antohie, Ștefan Boureanu, Nicu Bălan, vreo câțiva tineri și o droaie de copii de prin școlile primare. Cu acest alaiu după mine am pornit spre casa legionarului Potolea, unde am poposit peste noapte.

În Berești și împrejur în masa poporului, nu se știa nimic despre Mișcarea legionară. Cunoșteau Liga, îl cunoșteau pe tatăl meu, dar pe mine nu mă cunoșteau decât din nume, (numai fusesem niciodată prin Berești, sau paremi-se în trecere, odată). Lefter făcuse niște manifeste mici și le răspândise pe toată valea Horincei.

În dimineața zilei de 15 Decembrie, mă pomenesc cu maiorul de jandarmi, Niculescu, dela Galați, cu procurorul, cu șeful de siguranță, anunțându-mă că guvernul a oprit întrunirea mea.

“Bine domnilor, cum este posibil ca în țara aceasta în care au dreptul de întrunire: Turcii, Tătarii, Bulgarii, Nemții, Grecii și Jidanii, numa eu să nu mă pot bucura de acest drept? Ce, sunt ciumat? Măsura e cu totul ilegală și eu nu mă voi supune ilegalității. Nici măcar teoria DV. nu este justificată, deoarece nu v'am dat ocazie să constatați vreo desordine în sarcina acestei Mișcări, fiind prima întrunire a ei”.

După discuții, ne-a acordat dreptul să ținem întrunirea, dar să nu se întâmple desordine.

“Cum vă puteți Dv. imagina, că eu ținând prima mea întrunire politică aş putea să dau naștere la desordine, închizându-mi prin aceasta singurul drum, posibilitatea celorlalte adunări?”

În sfârșit întrunirea s'a ținut în curtea lui Nicu Bălan. Lume vreo 200 de oameni. Țăranii au fost opriți, aud eu, de către jandarmi. Mă așteptam la vreo 500. Supărat foc, aproape să nu țin întrunirea. A vorbit Potolea două minute, Lefter două minute și eu cam tot două minute.

“Dacă autoritățile nu mă lasă să țin o singură adunare la Berești, nu plec din această regiune până nu voi ține adunări în toate satele din plasa Horincea. Să-mi dați un cal, o șea și voi pleca în sate.”

Atât a ținut întrunirea, după care m'am dus la masă. După masă mi s'a adus un cal din Meria. M'am suit călare și trecând prin fața autorităților care se uitau curioase la mine, am apucat-o spre Meria. După mine s'a ținut Potolea, Lefter, Bălan, preotul Antohie, Tănase și încă vreo câțiva.

Ajunși în satul Meria un băiat trage clopotele dela biserică. Se adună aproape tot satul în curtea bisericii. Soarele cădea peste dealuri, când am vorbit acestei lumi. Plângându-mă de nedreptățile mele și ale neamului și chemând-o să se înalțe la luptă în numele Crucii, în numele neamului.

După care ne-am suit călare și am plecat imediat. Lumea a rămas foarte nelămurită de această apariție de fantomă, care vorbește și apoi dispare. În orice caz, era ceva nou, nu numai pentru oamenii cărora li se deschideau perspectivele unor evenimente noi și chiar întrezărirea unei vieți noi, dar și pentru mine care pentru prima oară în viață eram în asemenea situație.

Vedeam că bat o cale nouă.

Sub forma nouă simțeam căi sufletești noi de pătrundere și legătură cu sufletul neamului. Simțeam că pătrundem acolo unde nu puteam să pătrundă alții; că voiu învinge pentru că la acele adâncimi nu aveam concurenți.

Oamenii politici se coborau mult prea puțin pe aceste căi.

Dădeam într'un teren sufletească în care de multă vreme nu mai pătrunseseră nimeni. În aceste adâncuri am înfipt rădăcinile noii mișcări. De aici își va trage partea ei de viață și de suferință și de biruință. În minutul acela de adâncire, simțeam înfrățirea cu sufletul neamului, aprobarea și binecuvântarea lui. Probabil în minutele acelea făuream eu credința aproape neînțeleasă pe care am avut-o, că noi o mână de băieți tineri, fără nicio avere, vom învinge toate organizațiile politice mari cu posibilități materiale incomparabile. Program? Eu n'am avut program, eu nu m'am prezentat cu teorii și puncte programatice.

Și oamenii nu m'au întrebat de ele; noi nu suntem legați prin program ci prin ceva adânc nelămurit, nedefinit. În satul vecin, la Slivna, era seară când am ajuns. Oamenii când au auzit că vin, m'au așteptat cu lumânările aprinse. Acolo erau legionari vechi: I. G. Teodosiu . . . Le-am vorbit iarăși câteva cuvinte, după care am plecat mai departe, lăsând pe oameni și femei să se întrebe: "Oare ce o mai fi și cu ăsta?" Întrebare din care se vedea că ei întrevedeau în nelămurirea sufletelor ceva nou. În satul vecin m'au așteptat flăcăii și câțiva gospodari și ne-am dus împreună în casa lui moș Culichi Bogatu, un bătrân de vreo 80 de ani, considerat ca cel mai înțelept de către consătenii lui. Erau în satul acela flăcăi desghețați și au început să cânte: "Scoală, scoală măi Române, că mult ai dormit", care mi-a plăcut foarte mult, introducându-l apoi prin corurile legionare.

"Măi băieți, ascultați ce vă spun bătrânețele mele: acesta este viitorul vostru. Țineți-vă strâns și cu credință!", așa le spunea moș Bogatu, flăcăilor din sat.

Pe la 12 noaptea am plecat la un alt gospodar, Nicu Bogatu unde era pregătit locul ca să dorm. În acest mod s'a scurs prima zi de activitate politică legionară în public. A doua zi 16 Decembrie, am încălecat din nou și am pornit la drum, mai departe, de astă dată cu încă doi călăreți care s'au legat de mine; și pe jos mai erau zece. Am intrat în dealul Găneștilor cântând: Scoală, scoală măi Române. Am intrat la Dumitru Cristian, o figură de haiduc care privește pe sub sprâncene. Era naționalist

de șase ani. Abonat la mai multe foi, cunoștea mișcarea studentească, problema jidovească; acum era cuzist.

Văzându-mă însă s'a legat și el de noi; și-a desfăcut caii dela căruță și a mai adunat vreo câțiva călăreți. Făcând un grup de vreo 15 călăreți și astfel cântând, intram în sate unde lumea ne aștepta, căci vestea mersese ca fulgerul prin toate părțile. Deși umblam printre oamenii partidelor, lumea ne ieșise cu multă bucurie în cale. Ne întâlneam cu câte un bătrân pe drum: "Domnișorule, pe la noi prin sat când vii? Că v'a așteptat ieri lumea până seara târziu."

Joi este zi de târg la Berești. Dar dacă Joi, am intra în Berești să ținem întrunirea cu toată lumea venită la târg? Bun! Dar trebuia să ținem în secret această hotărâre a noastră. Joi dimineața 19 Decembrie începuse să fulguiască. Noi călări, de data aceasta gățiți cu pene de curcan la căciulă, mergeam pe creasta dreaptă și regulată a dealului Găneștilor, când trap, când galop, când pas. În dreapta, priveam prin ceață 7 dealuri, și în strânga alte șapte dealuri, toate regulate ca niște valuri uriașe. Cântecelul, caii, penele dela căciulă, dealurile și văile pe care le stăpâneam cu privirea, cauza care ne purta pe drumurile noastre, toate aceasta ne crease tuturora, o stare sufletească comună neîntâlnită, pe care fiecare din noi o simțeam și care ne lega împreună, mai mult decât o mie de programe politice. Ni se părea că respirăm din aerul vremii lui Ștefan cel Mare; că suntem niște umbre de ostași răsărite din bietul pământ al Moldovei . . .

La câțiva kilometri de Berești, la marginea unei păduri, ne mai așteptau încă vreo 16 călăreți veniți cu Lefter și Potolea. Împreună apoi am urcat coasta goală de deasupra Bereștilor. În târg era un furnicar de oameni. Am trimis doi legionari, să treacă în galop prin mijlocul târgului și să strige: Vine Corneliu Codreanu! După ce i-am văzut intrând în târg, am pornit-o prin flanc câte unul pe creastă, pentru a coborî în partea dinspre Meria. Ce minunat tablou era această înșirare a călăreților pe coama dealului! Când am ajuns jos, ne-am încolonat câte patru; eu eram capul coloanei. Am intrat cu toții într'o admirabilă ținută, cântând: Scoală, scoală, măi Române. Am fost primiți în urale; a fost un mare entuziasm. De la casele creștine eșeau femei și bărbați și ne turnau căldări cu apă înainte.

Am trecut înainte și ne-am oprit în aceeași curte a lui Nicu Bogatu, unde Duminică nu putusem să ținem întrunirea. Am dat tabachera mea lui Nicu Bogatu ca amintire, lui Chiculiță din Cavadinești i-am dat altceva. Pe Potolea și pe Lefter i-am numit în consiliul suprem al Legiunii, pe Nicu Bălan în statul major al batalionului Covurlui, pe Dumitru Cristache șeful legionarilor de pe valea Horincei, etc. . . .

După masă am plecat din nou călări, într'un sat la șapte kilometri. Seara ne-am întors înapoi, și ne-am despărțit; eu am plecat a doua zi dimineața la Iași.

În urmă valea Horniceii și celelalte văi, răsună de cântece legionare. Un duh nou plutește peste întreaga regiune.

Nădejdi noi se aprind în amortitelesuflete moldovenești. În sufletul meu, rămân o amintire neștersă zilele acelea, oamenii și locurile. Din zilele acelea, regiunile Bereștilor devin o capitală legionară. Prima a fost Focșani, a doua casa noastră dela Iași, a treia Berești, unde mă veți revedea de multe ori . . .

Ludoșul de Mureș

Negru la față de oboseală și străpuns de ger, am sosit Vineri 20 Decembrie la Iași, unde mă așteptau legionarii încă de Luni cu vești. Ce bucurie au avut când le-am povestit întâmplările mele! Și câți credeți că erau la Iași, cu toții? Studenți și cetățeni la un loc, legionari și viitori legionari, eram cam 30—35, înconjurați de o adversitate fără seamăn. Când soseam, se adunau într'o cameră a Căminului și așteptau să le povestesc, fie bucuriile, fie durerile mele care erau și ale lor, deoarece cu toții formam un singur suflet.

La Iași, mă aștepta o scrisoare dela Amos și dela Totu, în care îmi spunea că au ținut întruniri, mergând pe jos prin toate satele din jurul Ludoșului; că acum nu mai pot merge pe jos și să le trimit de urgență Căprioara.

Duminică 22 Decembrie, l-am chemat pe Radu Mironovici, șeful Căprioarei, să-l sondez dacă s'ar încumeta să plece în vremea aceea în Ardeal peste munți. Situația era grea deoarece un ger cumplit se lăsase peste toată țara. Automobilele rămase pe drumuri, mașinilor de cale ferată le plesniseră țevile de ger, trenurile circulau cu mare greutate. Radu se codea. Nicolae, specialistul nostru în materie, șeful garajului din R.M.S., opinează că mașina nu poate pleca, căci dacă o prinde gerul în munți, n'o mai putem scoate decât în primăvară. Totuși mă hotărăsc să plec personal cu mașina la Ludoș, deși eram foarte răcit și obosit.

Luni 23 Decembrie la ora cinci seara, dupăce împrumut căciulă dela Generalul Tarnovschi, o blană dela Butnaru, plecăm cu Dumnezeu spre Ludoș în număr de patru: Radu, Eremia, Gheorghiu și eu. La 30 km ne răzbește gerul. Găsim lângă un canton o claie cu paie și umplem mașina. Pe la nouă jumătate ajungem la Mircești-Roman. Tragem la avocatul Cocuta, fost coleg al meu și cerem mâncare și căldură; ne dă bucuros. La ora 10, 30 plecăm mai departe. La ora 4,30 suntem în vârful munților Carpați, dupăce străbătusem Piatra, Răpciuni, Bicz, Guntești.

Înghețați, oprim la Tulgheș și batem cerând adăpost la poarta învățătorului Huluban, care avea un student la Iași. Ne deschide și ne primește bine. La ora 12 ziua, plecăm mai departe. La Târgul-Mureș suntem la ora 9 seara, fără benzină și numai cu 60 lei în toate buzunarele. Pierdusem pe drum o hârtie de 1000 de lei, care era toată rezerva și averea noastră de

drum. De câți bani am avut, am cumpărat benzină și am pornit mai departe pe un ger așa de grozav, încât dacă am fi rămas am fi murit acolo de ger. La 11,45 noaptea, am sosit cu ultimul strop de benzină, la poarta lui Amos. El și Totu ne-au primit bine. A doua zi a Crăciunului, ce drumuri străine și în depărtate băteam noi!

Marti, 6 Martie 1934

Aseară am scris domnului A. părerile mele rezumate în următoarele puncte:

- 1) Cred în posibilitatea unei mari dezvoltări a mișcării naționale.
- 2) Cred posibilă o înțelegere între mine și domnul A., vederea canalizării acestei mișcări într'o puternică organizație.
- 3) Principial părerile mele în această privință sunt scrise alături.
- 4) În speță în momentul de față, cred posibilă o alianță. Mai mult de cât aceasta, presupune cunoașterea reciprocă a ambelor mișcări, cercetare și discuție, care se vor face la prima ocazie. Azi am plecat; Marți suntem sub pravila Sfântului Anton.

Ludoșul de Mureș

În ziua întâia de Crăciun, am fost la biserică cu Amos, Totu, Radu, Eremia, Gheorghiu. Acolo ne-am închinat și noi în ziua Nașterii Mântuitorului pentru biruința legionarilor și pentru cei de acasă. Apoi am ieșit pe stradă ca să cunosc mai bine localitatea. Mai fusesem odată cu câteva luni mai înainte când am botezat copilul lui Amos. Ludoșul de Mureș este un mic orășel în județul Turda, așezat în câmpie pe malul Mureșului. Este mai mare de cât târgul Berești, dar se pare că n'ar fi chiar așa de plin de jidani. Sunt destui ca să poată suge vлага Românilor de pe întreaga câmpie, nu însă atât de mulți ca la Berești.

În Ludoș sunt și intelectuali, mai mulți profesori de gimnaziu, profesori de școală de contabilitate, doi protopopi. Și aici sunt bine primit. Dar lumea este ceva mai rece. La o consfătuire după masă vin țărani și câțiva negustori din Ludoș: Colceriu, Nichita, Victor Moga. Aceeași iluminare pe fețele lor ca și la țărani din Berești.

A doua zi dimineață, eram călări vreo doisprezece, cu pene la căciulă și cântând ne îndreptam încrezători spre Cheța. Pe șosea ne întâlnim cu nenumărată lume, care nu știa nimic și ne privea cu mare nedumerire. Dar noi mergeam parcă învestiți cu cea mai puternică autoritate, căci ne simțeam mergând în numele neamului românesc, din porunca lui, și pentru dânsul. În urma noastră venea Căprioara cu încă vreo 10 Români. Conform planului am trecut prin Cheța fără să ne oprim, apoi prin Grigorești. Ne-am oprit în Gura Arieșului. Aici țărani și țărance s'au adunat în grabă în jurul nostru privind-ne cu semne de întrebare. Aceste semne de întrebare

s'au șers îndată, când au auzit că noi venim tocmai din Moldova, ca să chemăm la înviere sufletul necăjit al Românilor. Că 1000 de ani de robie, nedreptate ne-a fost de-ajuns. România-Mare s'a făcut cu multă jertfă, dar parcă stăpânirea străină și vechea nedreptate se prelungește încă și dincoace de înfăptuirea acestei Români. Zece ani de guvernări românești n'au reușit să vindece rănilile care dor, n'au reparat nedreptățile seculare. Ele ne-au dat unitatea formală, dar sufletul românesc ni l-au frânt în atâtea părți câte partide sunt. Și pe deasupra acestor frânturi din sufletul neamului se întinde puterea unică a tuturor minoritarilor dar în special diavoleasca putere iudaică. Că noi Români trebuie să credem în învierea neamului nostru, a cărei apropiere o simțim.

"Dumnezeu să vă ajute, că tare suntem necăjiți", se auzeau glasuri printre femei și bărbați. "Dar să nu ne vindeți, că mulți au venit, ne-au vorbit frumos și ne-au făcut să plângem, iar pe urmă ne-au vândut ca Iuda pe Hristos", îmi spunea un moșneag.

Ne-am întors apoi pe același drum spre Ludoș. La Grigorești și la Cheța ne-au așteptat oameni mulți.

În adâncuri același suflet ca pe valea Horincei; cu aceleași nădejdi cu aceeași dorință sfântă pentru ceva nou, pe care ei nu-l pot defini, dar pe care-l așteaptă.

Seara am ajuns înghețați la Ludoș, după o zi în care nu mâncasem nimic. A treia zi de Crăciun ne-am sculat, am trecut pe la biserică, am făcut o rugăciune pentru sufletul lui Ștefan cel Mare, căci era ziua numelui său, și am plecat călări, cântând aceleași cântece: versuri dela Dunărea albastră și Scoală, scoală măi Române, spre alte sate. Svonul străbătuse înaintea noastră și lumea ne-a primit în urale, cu multă bucurie și cu o dragoste care nu se poate descrie. Profesorul Matei, Giurescu, Puia și...

A patra zi, în altă direcție; în toată regiunea lumea vorbește numai de legionari. Evenimentul zilei cel mai nou și cel mai important. Căprioara a rămas mai departe acolo, să plece și ea peste câteva zile; iar eu am plecat dela Iași cu bani de la..., unde mă așteptau iar legionarii să le povestesc cele petrecute. De Anul nou eram acasă.

Acasă

Acasă mă așteptau în poartă, cu nesfârșita lui dragoste pentru mine câinele meu Fragu, iar în casă soția mea și întreaga ei familie, cu mare bucurie. Acasă la mine, se înțelegea casa socrului meu Constantin Ilinoiu, fost șef de gară, iar acum controlor C. F. R. Casa așezată în strada Florilor 20, stradă îngustă, nepavată, dar cu aer curat, de oarece casele nu erau îngrămădite, fiecare având grădină cu pomi și verdeață. Avea avantajii: la șapte minute pe jos de la gară, la patru minute de Căminul nostru și deci de centrul orașului. Apoi pe strada noastră, rar când trece pe zi câte o

trăsură. Casa era compusă din patru camere, bucătărie, o cămară, antret și o mică pivniță. În aceste patru camere, eu cu nevasta mea locuiam una, cea mai mare, salonul. O cameră de șase pe cinci. În celealte locuiam ei toți: socrul meu, soacra mea, Olga, studentă, de 20 ani, Gicu în clasa a 7-a de liceu, Nelu în a 4-a și Nuțu, elev în școala primară.

Dormeau în îngrămădeală, câte doi trei într'o cameră. În casă, nu era lux; nici nu putea fi la un biet funcționaraș, cu o casă de copii.

Dar era curat; fiecare lucru era așezat al locul lui cu gust, căci soacra mea era o femeie foarte gospodină.

În general era o atmosferă amicală. Camera mea îmi plăcea foarte mult; când intram în ea parcă intram în raiu. Pe pereți numai amintiri din luptele mele și ale camarazilor mei. Și câte gânduri și câte planuri încrișpate invizibil în pereții acestei camere, în care eu locuiesc, dela logodnă din vara lui 1924. Camera avea un aspect vesel și binevoitor. Covorul de jos și toate celelalte erau frumoase, nu întunecate ci în notă de bucurie. Adus de mine, în mica noastră gospodărie, nu era decât biroul făcut în închisoare la Focșani. Un dulap pentru cărți date de mamaia dela Huși câteva covoare și amintiri de pe pereți.

Socrul meu era oltean din Gorj, un om de o rară superioritate sufletească. Niciodată enervat; oriunde apărea al, cu un spirit, cu o glumă aducea veselie. Oriunde se ducea era iubit. Pe mine mă iubea foarte mult și-mi urmărea toată acțiunea, bucurându-se totdeauna când auzea de vreo isbândă. La masa lui am mâncat tot timpul, ani dearândul până când am plecat ca parlamentar la București, fără să fi putut contribui cu vreun ban și fără ca el să-mi fi cerut. A murit acum un an, bolnav de cancer la stomac, cu părere de rău că nu poate să mai trăiască. Eu voi păstra toată viața o amintire neștearsă și mă voi ruga totdeauna lui Dumnezeu pentru sufletul lui. Și mișcarea legionară îi va fi recunoscătoare și îl va păstra printre marii ei binefăcători, căci dând mie a dat Mișcării.

Joi, 8 Martie 1934

Ziarele de ieri mi-au adus o veste bună: în ședința de alaltăeri a parlamentului, toate partidele afară de cuziști, au protestat în contra ilegalității guvernului. Nae Ionescu și Dragoș Protopopescu, fuseseră eliberați pe la orele șase seara, cu o zi înainte. După trei ore au fost ridicați de acasă și rearestați. Iunian se afla tocmai la Nae Ionescu; Iunian la parlament a fost formidabil. Chestiunea va avea un efect mare în opinia publică.

Cred că prin acest caz care vine după cazul lui Ciumetti, curentul pentru noi și-a făcut loc, iar guvernul cred că a început să scape frânele în direcția aceasta. De-acum curentul nu va mai putea fi oprit și va crește mereu iar guvernul se va simți din ce în ce mai desorientat.

Decurge pentru noi obligația de a nu uita pe Iunian și pe Goga care s'au purtat amândoi admirabil. Cred că s'a purtat prost în tot acest timp George Brătianu, ai cărui oameni au fost maltratați, el însuși fiind bătut, căruia eu i-am dat voturi în vechiul regat și n'a găsit aproape nimic de spus. Câteva vorbe la mesaj și o cerere de anchetă parlamentară prezentată de Constantinescu-Bordeni.

Aproape nu mă miră. Omul care nu se apără pe el când este bătut și desonorat, cum ar putea să mă apere pe mine? Și se zice că ar duce niște tratative cu guvernul.

Notiță

I) Astăzi este momentul psihologic și politic al constituirii unei forțe de guvernământ, având la bază ideea națională. Dacă aceasta nu reușește în actuala configurație internă și externă, va interveni o perioadă de depreziune, care va pulveriza mișcarea națională.

II) Ideea de "alianță", ca un act premergător unei uniri este firească în împrejurări normale pentru discuțiile cerute de cunoașterea reciprocă: astăzi însă aceasta nu este cu putință. Amânarea este de asemenea inoportună.

III) O alianță nu ar fi posibilă de realizat pentrucă:

a) Garda de Fier fiind disolvată, ar atrage după sine disolvarea grupării sale.

b) Politicește, "o alianță" nu s'ar judeca în mod apreciazabil nici de elementele constitutive ale P. A. M., asaltat azi de diverse injoncțiuni de sus până jos.

IV) Trebuie să urmăim ideea unirii absolute într'o singură tabără. Aștept părerile făgăduite.

Părerile mele:

Să stabilim două realități dela care trebuie să plece această discuție:

I) Mișcarea legionară există; n'a murit! E drept, membrii sângerează, unii chiar mor, dar tocmai de aceasta nu poate să moară. Trăiește și va trăi mai puternic. Cauza care are martiri și morți nu moare niciodată.

Formal de adevărat: nu există legalmente numele de Garda de Fier; ca și cum cineva ar desființa printr'o lege, numele râului Dâmbovița, pentrucă ar fi făcut oarecare inundații. Dar . . . apa râului tot va curge și lumea cu tot ordinul dat tot Dâmbovița îi va zice. Curentul Garda de Fier curge și — ironie —, lumea și cei care au interzis-o, tot Garda de Fier îi spune.

Și apoi chiar admițând — prin absurd —, că Garda merge spre sfârșit, eu sunt în imposibilitate morală ca printr'o declarație, gest, etc. . . . , să re-

cunosc ca fapt îndeplinit, marea nedreptate care ni se face. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât chestiunea este încă pendinte în fila instanțelor de judecată și în fața judecății țării.

Eu sunt Căpitanul de vapor, care trebuie să rămână ultimul dintre oamenii de pe bordul acestei Gărzi de Fier, făcând toate eforturile pentru salvarea ei.

II) Nu există niciun motiv de teamă, de ordin intern sau extern, care să ne îndreptățescă a crede că mișcarea națională ar putea fi pulverizată sau măcar oprită în mersul ei normal. Pe drumul de azi eu am mai mers de trei ori până acum. Îl cunosc bine și știu unde duce. Există o stare de luptă și de eforturi eroice dar nu o stare de desperare.

A) Deci două realități: o realitate, există Garda de Fier ca mișcare; a doua realitate: inexistența unei stări de primejdie a mișcării naționale.

Discutarea așa dar pe baza acestor adevăruri: existența mișcării pe de o parte și pe de alta, inexistența acestei stări de primejdie, care să justifice din partea noastră măsuri imediate, măsuri de urgență, care ca toate actele de natura aceasta ar avea scăderi inerente și ar compromite trăinicia operei viitoare.

B) Alianța văzută de mine.

a) Presupunem independența ambelor mișcări, dar cu coordonarea atacurilor contra adversarului comun, fapt care este de mare importanță pentru obținerea succesului, adică înfrângerea lui.

b) Nu există publicitatea alianței. Ci numai cunoașterea ei de către conducători; publicitatea alianței nu este tactică;

1) Pentrucă perspectivele unei mari dezvoltări a mișcării unite ar provoca coaliția celorlalte mișcări sau grupări, în fața primejdiei care s'ar ridica comună contra lor. Am crea blocuri inerente ale celorlalți în contra noastră. Momentul actual nu este favorabil pentru asemenea situație.

2) Situația multora ne spune că adversarul hărțuit și lovit în două părți de două armate, este mai repede derutat. Un om se apără mai ușor în contra unui câine puternic, de cât a doi mai puțin puternici. Împărțim atenția și grija adversarului în două.

3) Momentul publicității unei alianțe sau a unei fuziuni, este de o importanță covârșitoare. El trebuie ales în așa fel ca să ne dea maximul de efect. După mine nu este acuma acest moment.

4) Publicitatea ar aduce dificultăți din partea membrilor grupării Dv. Dacă ideea unei alianțe, dar încă a unei fuziuni, câte dificultăți nu va cunoaște?

În general alianța ne aduce cunoștința că în luptă nu suntem izolați. Cunoașterea reciprocă și speranța că ne vom întâlni într'un punct comun. Ar fi să se discute fuziunea sau unificarea. Presupune însă cercetarea realităților și recunoașterea lor de către noi. Tot ce se va clădi în afara pământului sănătos al acestor realități, se va dărâma. Problema fuziunii formează deci un act capital.

*

Peste vreo săptămână sosește și mașina dela Turda. Amos, Colceriu, Nichita, Victor Moga, au pus mână dela mână ca și pentru biletul meu de tren și le-au dat celor patru legionari ca să aibă de benzină și ulei pentru drum până la Iași. Băieții au venit bine fiind primiți ca de obicei și ei ca și Căprioara, cu o dragoste care nu se întâlnește nicăeri. Însfârșit, la Iași ne-am pus toate chestiunile la punct, corespondența, materialul pentru *Pământul Strămoșesc*, situația comitetului de o sută și mi-am făcut planul unei noi expediții. Pe la 20 Ianuarie, Căprioara va pleca în județul Tecuciu cu Totu, Eremia și Crânganu, care va lua comanda grupului, de la intrarea în județul Tecuciu.

Eu voiu pleca din nou la Berești și pe valea Horincei, unde abia mă așteaptă călăreții cu penele lor la căciulă, să mergem în continuare în plasa vecină.

A treia expediție Cabul-Tecuciu

Am dat din casieria Legiunii, o mie lei Căprioarei ca să ajungă până acolo, iar la fața locului, ca de obicei, legionarii și prietenii Legiunii contribuie pentru benzina și uleiul necesar. Cât despre masa băieților, nici nu mai încap vorbă; pretutindeni erau primiți cu mâncare și băutură din belșug, nu numai de către legionari dar și de către toți Românii care deși făceau altă politică; îi înconjurau cu nespusă simpatie. Erau și excepții — rare — care primeau cu critică și chiar cu agresivitate. Dar legionarii erau construcții de eroi și ieșeau întotdeauna biruitori. Pe la 20 mașina a plecat. Ajunsă în comuna Cohor în județul Tecuciu, acasă la Crânganu, a început să bată nordul județului și să coboare apoi către Tecuciu. Cum ajungeau într'un sat, trăgeau la un legionar. Se înțelege în mai puțin de o oră tot satul știa.

“A venit în satul nostru o mașină cu niște oameni noi, cu pene la căciulă, și încinși, -zic că sunt legionari.”

Vineri, 9 Martie 1934

La parlament s'a pus din nou de către profesorul Petrovici cazul Ciumetti. A răspuns Victor Antonescu și Victor Iamandi. A luat cuvântul Iunian. Guvernul apare din ce în ce mai încurcat. Prin oraș circulă șvonul demi-

siei în urma conflictului cu armata, pe tema arestării lui Nae Ionescu. Guvernul care dăduse ordin, s'a spălat pe mâini, aruncând în spatele armatei greșala.

*

În seara aceasta a fost la Dalles, conferința lui Goga: “Renașterea sufletească a României”. Se afirmă tot mai mult curentul de simpatie pentru ideea națională.

Guvernul prins și lovit în mai multe părți, își creiază pe zi ce trece o situație din ce în ce mai grea. Cred că va căuta zilele acestea să iasă din încurcătură cu arestații, eliberându-i. Ieșind însă Crainic și Nae Ionescu, va avea în ei niște dușmani, care ca și el vor lovi fără milă.

Sâmbătă, 10 Martie 1934

Astăzi de dimineață, s'a urcat un cocoș pe coteț, pe o casă mai mică o magazie, de pe magazie pe bucătăria vecină și de acolo pe horn sus, care se afla drept în fața ferestrei mele, la o distanță de vreo cinci șase metri. Acolo a cântat de mai multe ori, după care a coborât. Am zis că acesta este un semn bun. Și am rugat pe domnul colonel ca nu cumva să taie acest cocoș. Iar dacă în adevăr ne va aduce o veste bună, să-l ținem până când va muri de bătrânețe.

Am primit astăzi un manifest tâmpit. Nu știu de cine a fost făcut. În el se spune: “guvernul tâmp”, “apucați-i de piept”. E amestecat numele meu și al Gărzii. Probabil că este legionar autorul. De sigur a făcut ce a putut dar mă mir, cum până acum, n'am putut eu să imprim acestor oameni educația legionară necesară, pentru a-i face să înțeleagă că asemea fraze sforâitoare și pline de necuviință, nu atât pentru adversar, cât pentru lumea căreia te adresezi, nu aduc niciun bine cauzei, dimpotrivă compromit o cauză. Am un mare regret, că în atâția ani de zile, oamenii aceștia nu m'au putut înțelege.

*

Apoi începeau să cânte coruri legionare. Pe atunci se cunoșteau următoarele coruri: “*Sculați Români, Să sune iarăși goarna, Venim dela Dunărea albastră, Scoală, scoală măi Române*”. Fiecare din aceste coruri nu este decât un discurs în versuri și cântat. Nici cel mai strașnic discurs, al cutărui mare orator, nu pătrunde mai adânc în sufletul poporului, ca unul din aceste coruri. Cântecele te predispune mai mult ca orice, la acea trăire sufletească comună, pe care se va vedea mai târziu, se bazează întregul edificiu al Gărzii de Fier. Dacă cineva dintre legionari mai spune câteva cuvinte de îndemn, bine; dacă nu, este suficient numai cântecele.

Îndată satul era schimbat și tinerii deveneau prietenii iubiți ai satului. Și tot ce era tânăr dela 14 la 23 ani, era parcă străbătut de un duh eroic, la

auzul cântecelor și la văzul acestor călăreți cu pene la căciulă, plecați să înfrunte primejdia și să răstoarne o întreagă lume.

Foarte mulți se prindeau frați de cruce, frați de luptă și de cruce și doreau să-i însoțească cel puțin până în satele vecine.

În Basarabia

La 23 Ianuarie am plecat și eu la Berești. De acolo la Gănești, la Cristian, unde călăreții mă așteptau. Iată-ne din nou plecând pe crestele dealurilor. Intrăm, cântând, în Tudor Vladimirescu, în Rogojeni și Duminică seara suntem în Oancea. Suntem pe dealul dela Roșcani. Picioarele cailor noștri bat pământul pe care s'a jucat cu câteva sute de ani în urmă o mare tragedie.

“Uite pe aici pe locurile aceasta, a fost legat de două cămile și rupt în două de către Turci, Ioan Vodă cel Cumplit, Domnul Moldovei”, spune Dumitru Cristian. Mai târziu, în vara lui 1933, legionarii sub conducerea lui Lefter, au făcut o slujbă cu șapte preoți, pentru sufletul acestui Domn al nostru și al ostașilor lui căzuți acolo, – ridicând o cruce de fier.

Duminică seara suntem în Oancea, sat mare răzășesc, pe malul Prutului. Suntem bine primiți de Români. Ne-au împărțit pe la case. Eu sunt găzduit la prof. Antohi, cumnatul inginerului Clime, o familie de oameni cu mult suflet românesc. A doua zi, Luni 27 Ianuarie, e târg la Cahul. N'am intrat până acum în Basarabia. Ce ar fi dacă am face o incursiune și am intra acum în Cahul? Nu cunosc acest oraș, dar e la șapte km. de Oancea. A doua zi dimineața călăreții sunt adunați în drum. Pe lângă cei vechi, încă 15 din Oancea, de toți 32.

Traian Antohi, șeful legionarilor Oancea, mi-a făcut o cruce de vreo 20 cm. Cu această cruce în mână am trecut, în fruntea călăreților, Prutul, pe pământul Basarabiei, îndreptându-ne spre Cahul. La marginea orașului, doi studenți: Roșu și Mihăilescu, ne-au ieșit înaintea, auzind din zvon că sosim. Conduși de ei treceam pe străzile orașului în cântece. Lumea sare pe la ferestre, pe la porți și începe a se lua după noi. Ajungem în piață, în câteva minute e adunată în jurul nostru o mare de capete. Peste 5000 de țărani basarabeni. Noi cântăm: “Scoală, scoală măi Române”. Miile de ochi privesc și recunosc în noi țărani ca și dânșii. Încep să vorbesc într'o tăcere de mormânt, despre Domnul Moldovei, Ioan Vodă cel Cumplit, care a căzut pe aceste dealuri, pentru apărarea creștinătății.

Dar nu știu de unde a apărut lângă mine polițaiul Popov, comisari, sergenți, care mă întrerup și mă opresc să vorbesc.

“Lăsați-mă să vorbesc!”

“Nu este voie să ții întruniri în piața publică.”

În gândul meu: “are dreptate”. “Să mergem atunci în marginea orașului”, strig eu. Țăranii: “Să vorbească”. Se întâmplă o busculadă, poliția începe să împrăștie lumea, eu fac semn călăreților și oamenilor să meargă după mine, să vorbesc la marginea orașului. Se țin după mine vreo 200 de țărani. Restul sunt opriți de un cordon de soldați. Facem pe o stradă la stânga, apoi pe alta tot la stânga. În fața noastră se oprește o trăsură, din care sare un colonel. Scoate un revolver și-l îndreaptă spre mine.

“Stai pe loc, să nu mai faci nicio mișcare că te împușc.”

“Ce răcnești așa la mine, D-le Colonel?”

“Cine ești tu, ești Avram Iancu?”

“Da, sunt Avram Iancu.”

La dreapta și la stânga apar soldați, cu baioneta la armă. Încercăm să trecem înainte. Nu putem. Căii nu vor să treacă printre baionete. Încercăm înapoi, nu putem.

“Împușcați-mă pe mine, D-le Colonel, că dacă n'am murit pe front, lasă să mor acum”, strigă călărețul Chiculiță din Cavadinești, un țăran de vreo 40 de ani. Colonelul scoate sabia și începe să tragă în el cu latul. Am fi putut reacționa, căci eram mult mai mulți. Dar mă gândesc: este posibil ca noi naționaliștii români să lovim într'un colonel român? Ce exemplu am da noi poporului din Basarabia. Mai bine să ne bată el pe noi. Eu aprind o țigară.

“Uite-l, fumează țigări cu carton și zice că-i țăran”, strigă Colonelul.

Aproape o jumătate de oră stăm în situația asta. Mă dau jos de pe cal, mă sui în trăsură prefectului care venise la fața locului și plec la prefectură. După puțin sosește și colonelul.

“Ai noroc că-l cunosc pe tatăl tău de pe front, căci ți-ași arăta eu ție!”

“Puteți să-mi arătați ce vreți, eu nu vă pot răspunde nimic, din respect pentru uniformă de colonel român. Dar o să vin în Lunea cealaltă din nou.” După puțin timp îmi dau drumul și plec înapoi la oameni. În jurul Prefecturii, așteptau Cristian și încă vreo doi cu penele în buzunar, să vadă ce e cu mine. Ceilalți erau cu căii mai încolo. Încălecăm și o luăm spre marginea orașului pe unde venisem, urmăriți și goniți de polițiști. Umiliți grozav și supărați peste măsură. După noi se mențin și câțiva țărani și ei speriați; unul Gâlcă ne conduce până aproape de Oancea. După ce mă gândesc bine îi spun: “Du-te înapoi și spune oamenilor, că Lunea viitoare mă întorc înapoi. Să vină cu toții la Cahul.” Noi am intrat în Oancea. De astă dată nu mai cântăm, nu mai avem pene. Eram învinși și îndurerăți. În Oancea am făcut vreo 20 de afișe de mână, scrise cu creion albastru, prin care anunțam că Lunea viitoare ne întoarcem în Cahul. Câțiva legionari pleacă prin satele din Basarabia să le ducă. Iar noi pornim spre Găești. Pe drum ne întâlnim cu plutonierul de jandarmi din Oancea, un om foarte de treabă, care auzise ce pățisem și-i părea tare rău. E seară și până la Găești

mai avem încă 20 de km. În ziua aceea nu mâncasem nimic. E frig și o noapte întunecoasă cade peste noi, de nu mai vedeau caii la doi pași înaintea.

Margem toți amărâți, aproape numai la pas. Rar când mai scoate câte un cuvânt câte unul dintre noi. Pe la 12 noaptea suntem în Găești. Trebuie să ne luăm revanșa. Tot elanul călăreților este înfrânt și e compromisă posibilitatea de ofensivă legionară.

A doua zi de dimineță sunt la Berești. Scriu un ordin către legionarii din Covurlui, să se ridice toți și Duminică seara să fie la Oancea, căci noi am fost înfrânți și onoarea întregii Legiuni este în joc. Scriu apoi la Iași la Focșani, la Ludoș și la Tecuciu să vină Căprioara. Deasemenea scriu la Huși și fac apel la tatăl meu să vină să mă ajute, el nefiind înscris la acea dată în Legiune. Apoi Lefter și Potolea îmi dau bani și plec la București. Mă prezint la Ministerul de Interne, domnului D. R. Ioanițescu, pe care nu-l cunoșteam. Mă primește bine.

“Domnule Ministru, aveți a vă plânge în contra mea cu ceva? Acțiunea mea a dat naștere la vreo desordine?”

“Nu.”

“Ei bine, am să mă plâng eu împotriva Dv. Iată ce mi s'a întâmplat.” Și i-am povestit.

“Nu am venit să cer sancțiuni, ci am venit să vă spun că Lunea viitoare mă duc din nou. Nu mă duc să țin întrunire, ci să-mi refac onoarea.”

Omul foarte de treabă îmi dă aprobarea și plec. Sunt din nou la Berești și urmăresc de aproape pregătirile întrunirii.

Zăpada s'a topit și pe drumurile nepietruite ale Covurluiului este un noroiu până la osia carului. Cu toate acestea Sâmbătă la ora șase, Căprioara sosește după un efort uriaș al legionarilor, care sub conducerea lui Totu și Eremia, deschid drum camionetei, înlăturând cu lopețile noroiul de jumătate de metru. Dela Tecuciu până la Berești făcuseră o zi și o noapte. La ora șase de dimineță când i-am văzut erau aproape desfigurați.

După câteva ore de odihnă, plecăm cu toții spre Oancea. În urma noastră vine pe jos Potolea cu vreo 20 legionari din Berești. Duminică seara în Oancea pare că era un bivouac. Peste 200 legionari streini încinși, cu pene la căciulă, umblau pe ulițele satului, dându-i aspect de războiu.

Așteptau hotărâți și nerăbdători trecerea Prutului și intrarea în Cahul. Dintre cei mai îndepărtați veniseră: tatăl meu, Victor Moga dela Ludoș cu încă un legioar, părintele Isichie, studentul Târziu, Banea și încă câțiva dela Iași, Stelescu cu băieții din Galați și două mașini cu focșăneni, Hristache Solomon, Blănaru, Voinea, etc. În dupămasa zilei fusesem cu camioneta în Cahul, pentru a mă interesa la Prefectură de aranjarea întrunirii. Nu mică mi-a fost mirarea când mi s'a spus că nu putem ține

întrunirea, că guvernul nu aprobă, că este o adevărată nenorocire, că telefoanele anunță că mii de țărani din toate satele se îndreaptă spre Cahul, înarmați cu topoare, etc.

“Domnilor, nu se poate!” Întrunirea se va ține cu orice preț. Autoritățile cedează și mergem să fixăm împreună locul de întrunire. Ele cer să nu fie în oraș, ci la marginea orașului dinspre Oancea. Eu cedez și alegem locul după care plec la Oancea. Pe la nouă seara sunt chemat la telefon de la București.

“Președintele Consiliului de Miniștru”, îmi spune, dar știu cine să fi fost?

“Domnul Primministru nu permite întrunirea.”

Din partea mea același răspuns: “Nu se poate!”

La 12 noaptea trimit un planton de 20 de oameni ca să ocupe capetele podului plutitor peste care trebuia să trecem. Dimineța trimit înainte un efectiv de 30 oameni, dintre care cei mai isteți sub conducerea lui Potolea, ca să facă poliția adunării din Cahul și a locului de adunare. Trei agenți de legătură, călări, la interval de doi km. La ora 9 dimineță trec Prutul cu aceeași cruce în mână, în fruntea a 100 de călăreți, în urma lor 100 de pedestri în coloană de marș și în urma acestora, circa 100 de căruțe pline cu 425 oameni. Avem trei drapele, unul călăreții, unul pedestrii, unul trăsurile. Uniforma era aceeași. În plus, de data aceasta, fiecare legionar avea pe piept o cruce albă, făcută din pânză și cusută. Parcă era o armată de cruciați. Când ne-am apropiat la un km. dealungul șoselei ne așteptau țărani basarabeni ca pe niște mântuitori. Unii cădeau în genunchi și se închinau, alții plângeau. De câtă vreme nu așteaptă ei, lăsați în truda exploatării nemiloase și la bunul plac al unor autorități fără suflet, care se poartă cu ei ca cu niște câni, uitând sau ignorând că sub sărăca străduință și peticita lor haină, este un suflet! Nu un suflet, o comoară pe care nu o posedă niciunul dintre toate popoarele Europei. De câtă vreme nu așteaptă ei cu înțelegere răbdare, pe cineva care să-i mântuiască din nevoi, sau măcar să le înțeleagă durerile și sufletul, să-i mângâie și să-i iubească pentru munca lor. Iar acum când ne-au văzut venind dinspre Prut cu o cruce în mână, de sigur că nu o întâmplare i-a făcut să plângă și să se închine. Ei au crezut din adâncul sufletului lor că vin mântuitorii de atâta vreme așteptați . . .

Când am ajuns la locul de întrunire, peste 20.000 de capete descoperite, cuprinse parecă de un mare fior, ne primeau în urale nesfârșite. Era cea mai mare adunare de oameni, veniți printr'un mister, fără pregătiri de săptămâni, fără afișe, așa cum nu văzuse acest oraș dela începutul ființei lui. Le-am vorbit pe rând toți. Tatăl meu le-a vorbit timp de două ore la urmă. I-am sfătuit însfârșit, să se întoarcă pe la case și să propovăduiască neîncetat credința într'un mare ceas al dreptății, care va veni cu siguranță.

Ei au plecat în liniște spre case; iar noi ne întoarcem cântând și plini de speranțe, pe aceeași șosea, pe care cu o săptămână înainte sorbeam durerile înfrângerii.

La Oancea ne-am despărțit cu părere de rău de aceste viteze și credincioase suflete legionare, care au răspuns cu atâta elan la chemarea Legiunii, raportând una dintre cele mai frumoase biruinți ale noastre.

Mi-am luat rămas bun dela cal și am plecat cu Căprioara. A doua zi spre seară, eram la Iași să mă odihnesc după zece zile de luptă și de grea încordare.

Duminică, 11 Martie 1934

Cuvântarea D-lui Cuza

Domnul Cuza a vorbit ieri la Cameră în chestiunea protecției naționale. Îl atacă pe D-l Goga. Ataci camera de luptă, pentru a complăce inamicului comun, care este guvernul. Ataci problema jidovească, dar te pui bine cu expresia puterii jidănești din acest moment: guvernul. În acest moment jidanii trăiesc prin guvern, își fac afacerile prin guvern. Sunt obraznici datorită guvernului. De aceea presa jidănească "Dimineața" și "Adevărul", etc. îi ridică osanale. Nu-l susține guvernul, "Viitorul" și întreaga presă de partide, cum îl susține "Dimineața" și "Adevărul", oficioasele puterii iudaice din România.

Domnul Cuza nu atacă guvernul ci găsește cuvinte de curtoazie pentru el. Nu vi se pare că este linia "Dimineții"?

Apoi atacul guvernului și al întregii prese jidănești este îndreptat de câteva luni contra D-lui Goga, pentru atitudinea lui românească în chestia Gărzii de Fier. Ce face D-l Cuza? D-l Cuza atacă pe D-l Goga la fel cu guvernul, la fel cu întreaga presă jidănească. Iară ca răspuns cuvintele de laudă ale guvernului pentru L.A.N.C., în timp ce pe noi ne omoară.

Domnul V. Iamandi

"Singura mișcare naționalistă pe care o cunoaștem în țara aceasta este aceea a D-lui prof. A. C. Cuza, care se dezvoltă liniștit pe un drum trasat mai dinainte cu aceleași manifestări permanente, cu aceleași scopuri, repetate periodic în toate ocaziunile și care niciodată n'au constituit o primejdie a ordinii de Stat".

Acest certificat al puterii iudaice, pare să constituie nu numai dovada periodic în toate ocaziunile și care niciodată n'au constituit o primejdie. Așa s'a purtat Cuza. În 1926 a susținut până la revoltă guvernul Averescu-Goga, combătând cu o înverșunare necunoscută pe național-țărăniști.

În 1928 susține guvernul național-țărănist și atacă vehement pe D-l Iorga, trădătorul N. Iorga. La 1930 susține guvernul N. Iorga-Argetoianu, — al marelui istoric și Român N. Iorga — și combate pe liberali, aducându-le

pe tapet chestiunea 4 Ianuarie și 8 Iunie și făcându-i jidoviți, pe ei și pe național-țărăniști.

În 1933 susține guvernul național-țărănist în chestiunea stării de asediu, a împușcării muncitorilor, etc., tot timpul combătând pe liberali. Însfârșit, la 1934 susține pe liberalii lui V. Iamandi (ucigătorii noștri) și atacă în aplauzele majorității pe Goga, în timp ce acesta oficiază apărarea noastră și pe național-țărăniști. În contra guvernului nu are nimic de spus. Cred însă că această atitudine a sa îi va compromite definitiv mișcarea. Cred aceasta: L.A.N.C., ca mișcare e lipsită de ansamblu și de caracter. Mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat la vreme din rândurile acestei mișcări.

Repet: Mișcarea legionară nu va putea să faca vreodată fuziunea cu cuziștii, fără să nu-și pericliteze existența și viitorul ei. Nu se poate să existe fuziune între principii contrare. Între apă și foc. Ori, din punct de vedere moral, școala legionară este o școală a caracterului. *Cuzismul este o școală a lipsei de caracter.* Cum se vor putea vreodată în viață înțelege asupra modului de a se comporta față de toate problemele, fie chiar și de problema comună jidovească, tinerii crescuți în cele două școli deosebite?

Etica și Morala

Etica — *ithika* — învățătură despre moravuri, obiceiuri: disciplina care se ocupă cu aspectul uman prin care se reflectează principiile și idealurile morale în om. Are nevoie de mult caracter psihologic: întru cât este luată în funcție de trăire, de comportare individuală față de regulile morale-om, psihologic, viață.

Morala este expunerea de principii morale. O caracterizează metafizica, care este dincolo de urmare (lumea ideilor) și intră în domeniul eticei. Numai întru cât se întrupează în om și-i determină acțiunile.

Dialectica

A) Dialectica rațională (personalismul energetic) — procesul de argumentare al unei idei. Ex.: oratorii (dialectica oratorică).

B) Dialectica metafizică (energetism metafizic) în lumea ideilor. Presupune existența ideilor: ca o lume aparte, independentă de noi, ca un proces de desfășurare propriu și cu o putere de influență asupra lumii și desfășurării ei, — cu alte cuvinte, puterea de întrupare în forme istorice (fixarea în timp și spațiu). Reprezentantul acestei concepții este Hegel cu *Weltgeist*. De aici ia naștere: Școala istorică, Teologica nonestetică.

Télos: sfârșit, țel, scop; Logic-știință; *nomos*-lege; *tithimi*: a pune. Care reduce istoria la legi, adică evenimente istorice se datoresc influenței aceluia lucru al ideilor (spirit universal), iar nu voinței arbitrare omenești, ceea ce înseamnă că istoria se desfășoară în virtutea unor legi.

Napoleon nu este decât întruparea Weltgeist-ului. Istoricii din această școală, nu cercetează locuințele istorice în sine, ci întru cât ele sunt un reflex al acestor legi, a spiritului universal.

Acestei școli i se spune: școala istorică ideografică.

Idios-particular, propriu, individual.

Grafi: scriere, descriere.

Este școala care însemnează evenimentele, în succesiunea și condiționarea lor istorică, — neadmițând ideia Weltgeist-lui și puterea lui de a se întrupa în forme istorice, adică de a determina evenimentele istorice pe lume. Aceasta se mai numește și concepția pragmatică a istoriei “pragmatas-fapte, evenimente, lucru). Cealaltă fiind concepția metafizică a istoriei.

Luni, 12 Martie 1934

Astă noapte la ora 2 a venit camaradul F. cu vestea bună. A reușit cu succes mare la președinția Facultății de Teologie. Astă noapte au fost alegerile. Erau două tabere: tabăra armatelor teologiei și tabăra armatei antiteologice.

Cei dintâiu, pătrunși de duhul mișcării naționale, de comandamentele mari ale patriei, de dorința de a interveni în favoarea profesorului lor Nichifor Crainic, martirizat la Jilava, a colegilor și a tuturor celorlalți studenți, studente, profesori, militari, chinuiți de atâtea luni de închisoare.

Cei de al doilea, sunt amicii chinuitorilor și călăilor noștri. O parte înscriși în “tineretul liberal”. Ei s’au rupt din marea armată tinerească a României, cedând promisiunilor guvernului sau banilor acestuia. O altă parte sunt agenții de poliție, care-și vând frații de luptă pentru bani. Împreună fac operă de spioni, caută să înfrânga săracul suflet al luptătorilor în orice ocazie; dar mai cu deosebire la o alegere studențească. De aceea umblă pe sălile Facultății, aleargă pe la Internat pentru a-și căpăta adepți, a-și realiza forța de luptă. Peste această adunătură istoria neamului pune încă de astăzi eticheta sa: “armata trădătorilor”.

Furdui avea o situație bună, dar acum câteva zile întâlnește pe sălile facultății pe unul din acești cumpărători de suflete, pentru armata trădării. Era un student din anul doi, cu numele . . . umblând cu cererea de înscriere și ademenindu-și colegii de a se înrola în “tineretul partidului” liberal. Celui ce se înscrie îi surâd avantajii, bani sau burse, aci sau în străinătate, funcții la stat, plasare bună după terminarea studiilor, și chiar intervenții la examene.

Furdui când l-a văzut nu și-a putut stăpâni indignarea și mânia, l-a apucat de guler și a început să-l tragă spre cancelarie. Acesta opunându-se, Furdui i-a tras două palme bune.

Vineri, 26 Aprilie 1934

De când am încetat de a scrie a trecut mai bine de o lună. În acest timp ne-am predat Consiliului de Războiu. A început procesul. A durat trei săptămâni și cu ajutorul lui Dumnezeu am scăpat cu bine, din cel mai greu impas al vieții mele și al Gărzii. Din adâncul acesta de nenorociri, Garda a ieșit împătrit mai puternică.

Toată Garda de Fier, cade în genunchi și mulțumește lui Dumnezeu și Sfântului Arhanghel Mihail, cel ce stă la picioarele tronului Său, pentru marea biruință raportată. Personal mi-a ajutat Sf. Anton de Padova.

Mă voiu ține de angajamentele luate.

*

Am găsit jurnalul Căpitanului în această groasnică prigoană nouă.

L-am citit după asasinarea Căpitanului.

Cred în răzbunarea Căpitanului.

Cred în biruința Legionară.

Trăiască Legiunea!
(ss) Victor Dragomirescu

8 Decembrie 1939

...de la începutul anului 1939...
...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

...într-o atmosferă de tensiune...

